

MATURIZAREA CREDINȚEI LUI AVRAAM

Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți. Este bine să vă văd în dimineața aceasta. Amin.

Să ne plecăm capetele și să ne rugăm. Doamne, Isuse, Îți mulțumim Tată, pentru privilegiul de a fi aici în această dimineață, pentru o nouă ocazie de a ne aduna și de a ne ridica glasul ca să Te lăudăm și să-Ți cântăm laude. Doamne, ajută-ne să profităm întotdeauna de ocaziile pe care ni le dai pentru a slăvi Numele Tău și pentru a cânta mila Ta minunată și harul Tău. Pentru noi este un privilegiu și vrem să profităm de fiecare oportunitate, Doamne, așa că venim cu așteptări să Te auzim pe Tine, Doamne.

Te rog să preiei controlul, să vii Tu însuși și să frângi Pâinea Vieții, pentru că ai promis că ne vei hrăni cu Cuvântul Tău, căci avem nevoie de Cuvântul Tău, Doamne. Dumnezeule, Te rugăm să iei controlul și să ai înțâietate, Doamne, pentru că Îți oferim în mod constant o înțâietate mai mare, ca să-Ți îndeplinești scopul prin noi în această lume și în acest ceas în care trăim, pentru că fără Tine nu putem face nimic. Binecuvântează Cuvântul, pentru că Te rugăm în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Să luăm Bibliile și să le deschidem la Romani 4.16. Domnul să vă binecuvânteze. Domnul să adauge binecuvântarea la citirea Cuvântului Său.

Mai întâi, vreau să vă spun despre e-mailul pe care l-am trimis, pentru că am văzut un e-mail care anunța că în ultima săptămână am avut în adunare trei persoane testate pozitiv pentru covid, așa că am trimis informația aceasta la toți pentru ca fiecare să facă alegerea pe care o vrea. De aceea, vreau să vorbesc puțin despre aceasta.

Am vorbit cu fratele Jeremy Sanders care mi-a spus că aceasta este o nouă tulpină. Cred că am învățat și ne-am dat seama că acest covid nu va fi un punct pe hartă, ci va dispărea. Nu știu ce va fi și nu știu ce va face, dar oricum, vedem valuri, vedem cum merg lucrurile; vedem cifre reduse de bolnavi, apoi cifrele cresc; vedem variante și mutații, frontiere deschise și frontiere închise, dar aceasta este lumea în care trăim, prieteni. Așa sunt lucrurile. Dumnezeu a permis aceasta, eu

cred că Dumnezeu a permis aceasta pentru maturizarea noastră și pentru desăvârșirea credinței noastre.

Voi știți că nu suntem în stare, nu putem ieși încă din această lume, încă nu putem părăsi aceste trupuri pentru că așa este viața. Voi știți că avem o făgăduință de vindecare, așa că boala nu este un lucru înspăimântător pentru noi ca indivizi, dar afectează orice altă fațetă a vieții noastre.

Pentru unii oameni, devine foarte complicat din cauza serviciului, sau poate au un membru al familiei într-un azil de bătrâni și trebuie să intri și să ieși din acel azil. Ca să poți intra, trebuie să completezi un chestionar, trebuie să vi se ia temperatura și nu cred că vreunul dintre voi, are o conștiință atât de aprinsă, încât să meargă la bunica și să mintă când răspund la o întrebare din chestionar. Corect? Astfel, suntem afectați de aceste lucruri pe care le avem și de situațiile de la servicii.

Membrii necredincioși din familie, creează unele situații, deci există o complexitate de probleme. Aceasta nu este numai o problemă despre Dumnezeu. Credem că Dumnezeu nu se teme de covid și nici noi nu ne temem de covid pentru că L-am văzut pe Dumnezeu lucrând supranatural pentru noi în această adunare; am văzut puterea de vindecare a lui Dumnezeu. Sângele vărsat la Calvar este suficient pentru toate bolile, așa că ne încredem în El.

Totuși, trebuie să înțelegem lumea în care trăim și atitudinea pe care anumiți oameni o au față de unii dintre noi. Nu este mare lucru, nu suntem lucrători pe cont propriu; petrecem timp unul cu altul și cu familiile noastre. Știți, mă refer dacă sunteți un bărbat singur care lucrează pe cont propriu, faceți tot ce știți, dar avem tot felul de lucruri în care ne amestecăm, în tot felul de scenarii, și dacă am ajunge să avem covid, dacă am fi testați pozitiv, ar crea dificultăți pentru noi și poate și pentru alți oameni. Astfel, ca biserică, vom face așa cum ne va călăuzi Domnul.

Pentru mine, simt că trebuie să continui să merg mai departe și să slujesc. Toți suntem expuși, oriunde mergem: în comunitate, în magazinele alimentare, în cabinetele medicale, peste tot. Și ca să nu spunem că unele lucruri pot deveni mai serioase și am putea acționa diferit, îl lăsăm pe Dumnezeu să conducă pentru că noi nu avem toate răspunsurile și nu cunoaștem toate circumstanțele.

În ce mă privește, cred că vom continua, dar toată lumea își cunoaște situația. Noi nu putem lua o decizie ca biserică la care mergem cu toții, zilele acelea s-au

terminat. Este vorba de individul care merge înaintea lui Dumnezeu și care găsește călăuzirea lui Dumnezeu în viața lui.

În ce te privește, tu știi dacă trebuie să mergi într-un spital sau într-un azil de bătrâni, dacă ai planuri de călătorie sau orice vrei să faci.

Am să vă spun o poveste amuzantă. Trebuia să merg în Oregon, și cu puțin timp înainte de a pleca, m-am dus la spital să-l vizitez pe fratele John Matthews care era grav bolnav de covid. A trebuit să mă îmbrac ca un chirurg care merge să opereze, așa că mi-am pus tot echipamentul, am intrat și m-am rugat cu el. Am stat acolo aproximativ douăzeci de minute. Știți că există un chestionar care trebuie completat înainte de zbor. La momentul acela, era varianta Delta, iar în chestionar era întrebarea: „Ați fost în contact cu cineva bolnav de covid în ultimele zece zile?” Eram la ghișeu, trebuia să răspund pentru șase persoane, așa că am scris doar, „Da, da, da; nu, nu, nu,” și am făcut la fel pentru toți. Am mers la securitate apoi am trecut prin poartă, și Brianna mi-a zis: „Tată, ai fost la spital, la John Matthews.” Oh, vai! Mă simțeam ca și cum aș fi mințit, și a început să mă deranjeze, dar slavă lui Dumnezeu, căci am calculat și am văzut că trecuseră deja doisprezece sau paisprezece zile de atunci.

Totul a fost simplu pentru că am fost sincer și am înțeles că Dumnezeu a avut grijă de noi pentru că ne aflam în postul de datorie a lui Dumnezeu și făceam ceea ce ne-a chemat El să facem, așa că a avut grijă de noi.

Dar știți ceva, eu nu aș fi completat acel chestionar și să mint, apoi să urc în avion deoarece conștiința mea este prea sensibilă. Unii oameni au ajuns la un nivel mai înalt decât mine, eu nu sunt încă acolo, sunt prea sensibil, așa că mi-am dat seama că unele lucruri sunt complicate. Există diferite motive pentru care unii oameni trebuie să fie mai atenți cu alții pentru că nu vor să devină vreodată o problemă, deoarece un credincios poate să aibă o credință mai mare ca alt credincios.

Sper să depășim această situație care este o prostie.

Nu mai este vorba despre o umblare la biserică, ci este o umblare individuală; este vorba despre mine, cum umblu eu înaintea lui Dumnezeu. Aceasta este una dintre problemele în care suntem uneori total ignoranți, de aceea Dumnezeu a avut grijă de mine și S-a îngrijit de acea situație. Dar noi, putem deveni nepăsători, îndrăzneți și aroganți și putem face lucrurile oricum. Eu știam că există consecințe, știam că trebuia să răspund la acele întrebări și să urc în avion, dar, „Eu o fac

oricum. Îl slujesc pe Dumnezeu și nu-mi pasă de acel covid prost.” Poți să-l numești prost sau cum vrei, dar faptul că scuipi pe el, nu-l va face să dispară, nu va schimba împrejurările și nici consecințele. Putem să-l numim oricum, dar nu cred că rănește sentimentele cuiva.

De multe ori putem acționa cu aroganță, putem brava, putem fi nerăbdători crezând că aceasta este credință, dar aceasta nu este deloc credință. Credința este sinceră, credința spune: „Aceasta este situația. Mă vor întreba aceasta iar eu trebuie să mă supun și să răspund corect.” Aceasta este credința matură. Credința copilărească este să dai diferite nume, să scuipi și să spui că nu-ți pasă, dar Dumnezeu nu ne-a chemat să fim copii. Aceasta este epoca strălucitoare când ajungem la maturitate deplină, la credința de răpire, într-o condiție de răpire și nu ne mai putem juca.

Nu putem atribui nume, să scuipăm pe această situație, să sfidăm autoritățile și să mințim în chestionare. Oare sunt singurul care crede în felul acesta?

Noi am avut și am auzit atât de multe lucruri în ultimii doi ani, am auzit teorii și idei conspiraționiste, prostii politice, media a schimbat de multe ori știrile iar știința și-a schimbat părerea, dar un lucru pe care îl știi, este că chiar dacă peste tot există incertitudine și nu știm ce se va întâmpla în continuare, Dumnezeu ne va conduce prin toate și va avea grijă de copiii Săi. Trebuie doar să fim sinceri și responsabili.

Și copiii noștri au fost răciți, căci toți au suferit de o răceală unul câte unul, iar când Brooke, ultimul dintre copii s-a îmbolnăvit, i-am spus lui Angie să o ducă să-i facă un test știind că există consecințe. Și pot spune că putem acționa într-un fel și să fim ignoranți dar ignoranța nu mă scuză pentru că nu sunt un bărbat singur; pot sări peste o săptămână de servicii și nimeni nu va fi afectat pentru că noi interacționăm cu multă lume și putem afecta mai mult sau mai puțin viața celor cu care interacționăm. Astfel, eu nu pot alege să fiu ignorant, ci să fiu responsabil.

Mulțumesc lui Dumnezeu pentru că testul fetei a fost negativ. De fapt, ea nu a putut obține un test rapid, ci a făcut un test care arată dacă ai avut ceva în ultimele treizeci sau nouăzeci de zile; este un test pentru gripă și covid și ea nu avea nimic. Astfel, Dumnezeu a avut încă odată grijă de noi. Dar noi nu trebuie să fim prefăcuți, să fim falși sau să înșelăm, apoi să spunem că Dumnezeu a avut grijă de noi, ci trebuie să fim cinstiți și să-L lăsăm pe Dumnezeu să aibă cu adevărat grijă de noi. Dacă suntem sinceri și corecți, atunci și Dumnezeu Se îngrijește de

noi.

Știți, dacă acel test ar fi fost pozitiv, atunci am fi avut cu adevărat o situație dificilă pentru că aș fi fost nevoit să anunț carantină, și pentru acea perioadă serviciile ar fi fost ratate fiind o pierdere pentru mulți oameni. Dacă am ignora aceasta și am spune: „Dumnezeu va avea grijă de noi,” Dumnezeu are întotdeauna grijă de noi, dar știți cum funcționează legea gravitației? Toată lumea înțelege aceasta?

Noi am putea să ne urcăm în vârful unui turn și să spunem: „Doamne, vreau să demonstrezi că scopul Tău cu mine nu s-a încheiat, pentru că profetul a spus că nu voi părăsi acest pământ până când scopul Tău cu mine nu s-a încheiat. Acum, eu sar din acest turn ca să demonstrezi că nu ai terminat cu mine.” Ghici ce se va întâmpla? Dacă scopul lui Dumnezeu cu tine nu s-a încheiat, va avea grijă de tine și vei supraviețui acelei căderi, dar te poate lăsa și să suporti consecințele acelei căderi, pentru că noi trăim în această dimensiune. El ne-a plasat aici și nu putem scăpa, astfel, avem oameni cu boli cardiace, avem oameni care stau aici cu stent coronarian (la inimă), cu proteze la genunchi, la șold sau umăr; cu operații de cataractă, dar aceasta este realitatea, prieteni. Acesta este locul unde trăim și nu ne temem de nimic, dar trebuie să trecem prin ele. Trăim aici și aceasta este lumea cu care ne confruntăm. Așa că, tu poți urca în turn și să spui: „Voi sări ca să dovedesc că scopul lui Dumnezeu cu mine nu s-a încheiat,” și dacă nu s-a terminat, vei supraviețui, dar Dumnezeu te poate lăsa să șchiopătezi tot restul vieții tale ca să-și amintești să nu-L mai ispitești pe Dumnezeu.

Vom fi sinceri pe măsură ce mergem înainte. Nu știm ce se va întâmpla, nu știm ce val sau ciclu mai vine; nu știm ce ar putea face o nouă tulpină, dar știm că lucrăm cu oameni speriați, că trăim într-o lume complexă și știm cu ce provocare avem de-a face, dar trebuie să o înfruntăm cinștiți și corecți, ca oameni integri manifestând Viața lui Dumnezeu, neavând frică de nimic. Așa că, nu trebuie să falsificăm nimic, nu trebuie să înșelăm pe nimeni și nu trebuie să facem una și alta pretinzând că aceasta este credință. Credința se confruntă cu împrejurările așa cum sunt și face față realității așa cum este.

Astfel, mă rog ca Domnul să ne aducă la un nivel de maturitate mai înalt.

Mulți dintre noi, vor trebui să se confrunte cu un mandat de vaccinare, mulți s-au confruntat deja, mulți sunt în proces de lucru, dar aceasta este o decizie individuală; fiecare trebuie să găsească călăuzirea de a merge mai departe, pentru

că nimeni nu poate să-ți spună să o faci sau să nu o faci. Trebuie să-L întrebi pe Dumnezeu ce ar trebui să faci.

Mulți s-au vaccinat deja și mulți se vor vaccina. Dacă cei care au familii în Canada vor să-i vadă, trebuie să se vaccineze. Poți să o numești prostie sau cum vrei, dar dacă dorești să-ți vizitezi familia, trebuie să ai vaccinul făcut. Aceasta este legea țării, așa că trebuie să facem față situației și să-L întrebăm pe Dumnezeu ce trebuie să facem.

Oamenii spun: „Nu mi-e frică de covid,” dar se tem de vaccin, aceasta arată că ți-e frică de covid și ești încă motivat de frică. Eu vă spun să lăsați credința să vă conducă pe cale în felul în care vă conduce Dumnezeu, felul în care mă simt confortabil. Eu mă simt controlat în duhul meu și știu că acesta este Dumnezeu care mă conduce, așa că lasă-L pe Dumnezeu să te conducă și lasă-L să-i conducă și pe ceilalți ca să ajungem la un nivel de maturizare în care o persoană poate spune: „Simt că Dumnezeu mă călăuzește să fac vaccinul și să rămân la locul meu de muncă la care sunt și nu renunț la slujba mea pentru că simt că Dumnezeu m-a pus acolo în mod supranatural și nu mi-a spus să plec. Ei îmi cer să fac aceasta sau îmi pierd slujba. Eu m-am rugat pentru aceasta dar Dumnezeu nu mi-a dat undă verde să renunț, așa că mă voi supune stăpânului sub care sunt.”

Dar următoarea persoană poate spune: „Dumnezeu mă conduce să nu fac aceasta, așa că voi renunța și voi obține un alt loc de muncă.” Astfel, putem ajunge la un astfel de nivel de maturitate. Da, amândoi au dreptate. Decizia ta nu mă face să mă îndoiesc de decizia mea, iar decizia mea nu ar trebui să te facă să te îndoiești de decizia ta, deoarece am ajuns la un nivel de maturitate a credinței individuale în fața lui Dumnezeu. Astfel, eu pot acționa așa cum mă călăuzește Dumnezeu pe mine, iar tu poți face așa cum te călăuzește Dumnezeu pe tine, și amândoi putem spune: „Dumnezeu să te binecuvânteze, cred că ai dreptate.” Așadar, mergeți înainte.

Noi vom continua să ne adunăm cât mai mult posibil, cu excepția cazului în care Dumnezeu ne conduce pe altă cale și fiecare va decide ce trebuie să facă în funcție de situația în care se află. Dumnezeu să vă binecuvânteze și să ne hrănească în continuare.

Dumnezeu a avut grijă de noi, avem multe mărturii despre eliberări supranaturale pe care le-a făcut, și Dumnezeu chiar are nevoie ca nouă să nu ne fie frică de

orice, așa că, haideți să mergem mai departe cu credință, și lăsați-L pe Dumnezeu să ne conducă.

Fratele Kyle m-a sunat ieri și m-a anunțat că sora Kerry a fost testată pozitiv. Ea a fost doar răcită, dar dintr-o dată a pierdut simțul gustului și al mirosului, așa că i-au făcut un test care a ieșit pozitiv. M-a sunat ieri, la prânz când eu începusem deja să-mi fac notițe și m-am uitat la titlul temei care era, „Maturizarea credinței lui Avraam,” și am spus: „Dumnezeule, aceasta este pentru maturizarea credinței noastre.” Amin.

Dumnezeu folosește toate împrejurările pentru a ne face să creștem cu adevărat. Noi am crezut că suntem maturi, dar privind în urmă, vedem că ne-am purtat ca niște copii. Acum, s-ar putea să ne simțim toți mari, dar întrebarea mea este: „Cum ne vom simți peste zece ani, dacă vor mai fi zece ani?” Eu spun: „Doamne, am nevoie de Tine să mă conduci în fiecare clipă și să mă maturizezi.”

Înainte de aceste întâlniri, am vorbit despre „Sămânța făgăduinței,” Sămânța lui Avraam, și am crezut că întâlnirile care au urmat, îmi vor rupe lanțul inspirației pentru această temă, dar m-am înșelat, așa că vom continua să privim la Avraam. Ca titlu, am ales **Maturizarea credinței lui Avraam**, și vreau să urmăresc viața lui Avraam și cum Dumnezeu l-a adus la ceea ce aș spune că este un nivel de credință desăvârșită.

Astăzi am citit în Romani 4.16, că Avraam este părintele credinței pentru noi. Cei care avem credința lui Avraam, suntem Sămânța lui Avraam, și deci, mergem pe urmele lui Avraam; de aceea vrem să luăm natura tatălui credinței noastre și să fim copiii credinței lui Avraam. Așadar, vrem să privim la credința lui Avraam.

În mesajul **Patriarhul Avraam**, fratele Branham spune:

„În seara aceasta, în fața noastră stă un text mare. Patriarhul Avraam care a fost numit de Dumnezeu, „Părintele credinței,” pentru că Dumnezeu i-a promis că va moșteni pământul, el și sămânța lui. Astfel, fiind morți în Hristos, noi devenim Sămânța lui Avraam, și suntem moștenitori cu el, conform făgăduinței.”

Astfel, el este părintele credinței, iar noi suntem Sămânța lui Avraam, suntem copiii lui prin făgăduință. Înainte de a trece mai departe, vreau să mă uit la Efeseni 2.8:

„Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu.”

Maturizarea credinței lui Avraam. Nu știu cum să numesc altfel această temă, dar știu că Avraam a primit credința lui de la Dumnezeu, și știu că și noi avem credință tot de la Dumnezeu, fiind darul Lui. Dar când vorbim despre maturizarea credinței, atunci când Dumnezeu dă credință, aceasta este suficientă, astfel, când vorbim despre maturizarea credinței, aceasta este doar din perspectiva noastră. Ceea ce vreau să spun, este că Dumnezeu scoate mai mult din călătoria lui Avraam, astfel încât acea credință să poată fi exprimată și maturizarea credinței noastre să fie într-adevăr o schimbare a atitudinii, a reacției noastre și a felului în care ne confruntăm cu situațiile, astfel încât credința să fie exprimată.

Așadar, atunci când Dumnezeu ne-a dat credință, El ne-a dat deja o credință matură, dar este învăluită în acest corp, sub acest intelect, sub raționamentul mintal și sub celelalte simțuri pe care le avem; de aceea, pe parcurs învățăm cum să negăm gândurile, emoțiile; cum să ne negăm vederea și împrejurările pentru a lăsa ca credința să preia conducerea cu adevărat.

La aceasta privim și despre aceasta vorbim în dimineața aceasta. Să deschidem la Geneza 11, pentru că vom începe de aici.

Când am primit acel test de covid negativ, am zis: „Poți să te răcești în continuare.” Nu m-am gândit că este posibil să te răcești, dar știu cel puțin patru persoane care s-au răcit și au primit un rezultat de covid negativ. Este uimitor pentru că avem dovezi că încă poți să te răcești și să nu fie covid. Laudă lui Dumnezeu! Bolile vechi s-au întors. Nu m-am gândit niciodată că ne vom bucura de aceasta. Prieteni, Dumnezeu este bun.

Geneza 11.31-32:

„Terah a luat pe fiul său Avraam, și pe Lot, fiul lui Haran, fiul fiului său, și pe Sarai, noru-sa, nevasta fiului său Avraam. Au ieșit împreună din Ur din Haldea, ca să meargă în țara Canaan. Au venit până la Haran și s-au așezat acolo.

Zilele lui Terah, au fost de două sute cinci ani; și Terah a murit în Haran.”

Vreau să privim această Scriptură unde scrie că Terah, tatăl lui Avraam, l-a luat pe el și pe Sara, soția lui, și au ieșit din Ur din Haldea, și au plecat la Haran. Acest

lucru este cu adevărat important pe măsură ce mergem mai departe, deoarece vom descoperi că ei fac o mișcare care este esențială în chemarea lui Dumnezeu pentru Avraam.

Biblia spune că Terah i-a luat și au plecat. Terah era încă în fruntea lor pentru că era tatăl lui Avraam și el era acela care lua deciziile. Dar în timp ce se aflau în Haran, Terah a murit. Corect. Să mergem acum în Geneza 12.1:

„Domnul zise lui Avraam: „Ieși din țara ta, din rudenia ta, și din casa tatălui tău, și vino în țara pe care ți-o voi arăta.”

Fratele Branham a luat Scriptura și ne-a arătat că Dumnezeu l-a chemat pe Avraam înainte de a ajunge în Haran. Când Avraam se afla în Ur, Dumnezeu i-a vorbit și i-a cerut să se despartă de tot: *„Ieși din țara ta, din rudenia ta, și din casa tatălui tău, și vino în țara pe care ți-o voi arăta.”* Așadar, Dumnezeu nu l-a trimis în Haran, și acum, Dumnezeu îi spune lui Avraam despre ceea ce îi spusese mai înainte, atunci când era în Ur. Așa ne spune profetul, că Dumnezeu l-a chemat în timp ce era încă în Ur, și i-a spus să părăsească țara lui, rudele lui și casa tatălui său pentru a merge într-o țară pe care i-o va arăta. Amin. Noi știm că Avraam l-a crezut pe Dumnezeu. Este adevărat?

Dumnezeu ne-a spus că Avraam avea darul credinței, așa că atunci când Avraam a auzit Glasul lui Dumnezeu, a crezut că Dumnezeu îl chema să meargă în acea țară. Dar acțiunea inițială a arătat că Avraam a pornit cu o mulțime amestecată care a acoperit credința lui Avraam. El a crezut Cuvântul lui Dumnezeu și probabil a spus: *„Aceasta este doar pentru mine.”* Desigur că el a împărtășit aceasta cu tatăl său: *„Hei, tată, știi că trebuie să plec,”* iar tatăl lui i-a răspuns: *„Bine, hai să mergem.”* Fiind încă în frunte, l-a luat pe el și soția lui; pe Lot și tot ce aveau și s-au mutat în Haran, în Mesopotamia de Nord pentru a trece în țara făgăduită.

Astfel, Terah a preluat conducerea nu pentru că Avraam nu credea Cuvântul lui Dumnezeu, el mergea încă bine în direcția aceea. El știa că Dumnezeu îi ceruse să iasă din țară și a ieșit, dar și tatăl său a ieșit cu el, și era în ordine.

Motivul pentru care spun aceasta, este că atunci când privim înapoi la viețile noastre, se întâmplă la fel. Am auzit Mesajul și l-am crezut, credem Cuvântul Domnului dar am reacționat de multe ori într-un fel imatur.

Dumnezeu l-a maturizat pe Avraam și l-a adus în Cuvântul Său, în făgăduința Sa. El

S-a ocupat de toate situațiile prin care a trecut Avraam, până când Cuvântul a fost confirmat pe deplin.

Așadar, Dumnezeu i-a spus lui Avraam:

„Ieși din țara ta, din rudenia ta, și din casa tatălui tău, și vino în țara care ți-o voi arăta.

Voi face din tine un neam mare, și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare, și vei fi o binecuvântare.

Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta, și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.

Avraam a plecat, cum îi spusese Domnul, și a plecat și Lot împreună cu el. Avraam avea șaptezeci și cinci de ani, când a ieșit din Haran.” (Geneza 12.1-4.)

Chemarea inițială a fost să se despartă de casa tatălui său și de rudele lui, dar știm că după ce a primit această poruncă, Terah i-a dus în Haran. Dar în mila lui Dumnezeu cu privire la făgăduința Sa, El a îngăduit ca Terah să moară. Ceea ce s-a întâmplat, nu a fost o dovadă de credință prea mare a lui Avraam, ci a fost Dumnezeu care a adus propriul Său Cuvânt în viața lui Avraam. Dumnezeu a fost credincios făgăduinței Lui, Dumnezeu a fost milos cu Avraam și Dumnezeu a fost Cel care a vegheat asupra Cuvântului Său. Deci, nu a fost rezultatul credinței extraordinare a lui Avraam, chiar dacă Avraam a crezut Cuvântul lui Dumnezeu de la bun început.

Câți dintre voi puteți privi în urmă la viața voastră și să spuneți: „Am crezut Mesajul când l-am auzit, dar am purtat multe nonsensuri cu mine pentru mult timp, dar prin harul Său, Dumnezeu a început să îndepărteze toate nonsensurile din mine, astfel că vechile relații au dispărut, bisericile care despart oamenii în diferite direcții au dispărut.” Dar nu credința ta extraordinară a făcut toate acestea, ci a fost mila lui Dumnezeu ca să-și țină făgăduința față de tine și să te mute în continuare în Cuvântul lui Dumnezeu.

Așadar, noi urmărim modul cum S-a ocupat Dumnezeu de Avraam, și felul cum S-a ocupat de tatăl credinței, și pentru că suntem copiii credinței lui Avraam, este același mod în care Se ocupă și de copiii credinței. Noi putem avea încredere într-un singur lucru, că suntem mântuiți prin har, prin credință; și aceasta nu vine de la

mine însumi, ci este darul lui Dumnezeu. Eu am făcut multe lucruri despre care acum îmi dau seama că nu erau conform acelei credințe, dar eu tot am crezut în Dumnezeu iar Dumnezeu le-a rezolvat pe toate.

Când Scriptura ne spune: „Domnul zisese lui Avraam...” nu ne oferă nici o condiție pusă lui Avraam. Dumnezeu nu a spus: „Pentru că Avraam a fost găsit neprihănit.” Dumnezeu nu a spus: „Pentru că Avraam a fost un om bun,” ci aceasta este pură alegere.

Fratele Branham spune că familia lui Avraam a fost prinsă în idolatria din Babilon, apoi familia lui Terah a coborât din Babilon și au mers în Ur, ducând cu ei multe din acele practici păgâne din Babilon. Dumnezeu l-a chemat pe Avraam din religia haldeană păgână cu mai mulți zei. Avraam a fost crescut în acea religie și a fost blocat în aceasta. Dumnezeu nu l-a chemat pe Avraam pentru că a avut vreun merit, nici din cauza comportamentului său, ci l-a chemat pe baza alegerii lui Dumnezeu înainte de întemeierea lumii. El a fost la fel ca toți ceilalți oameni, dar Dumnezeu i-a spus:

„Ieși din țara ta, din rudenia ta, părăsește casa tatălui tău și Eu voi face din tine un neam mare. Toți cei care te vor binecuvânta vor fi binecuvântați, și toți cei care te vor blestema vor fi blestemați; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.”

Vă puteți imagina ce a făcut Avraam? El a făcut ca Maria. Fecioara Maria mergea la fântână ca să aducă apă, așa cum făcea în fiecare zi. Ea era soția unui bărbat cu care urma să se căsătorească, era o fată obișnuită dar dintr-o dată a apărut un înger care i-a spus: „Hei, tu ești binecuvântată și ai primit mare favoare înaintea lui Dumnezeu.”

Da, ca și Ghedeon care bătea grâul în teasc ca să-l ascundă de madianiții care veneau și le furau recolta. Deodată a apărut un Înger care i-a spus: „Viteazule, Domnul este cu tine.” Viteaz? Păi, el se ascundea în spatele unui teasc, treiera puțin grâu și-l ascundea de madianiți. El nu știa că este un om puternic și viteaz.

Maria nu știa că primise trecere înaintea Domnului; nici Avraam nu știa că fusese ales ca să fie tatăl credinței. Nici tu și nici eu nu am știut. Când ne-am început călătoria în această viață, nu știam că suntem Sămânța lui Avraam, nu știam că suntem copii aleși ai lui Dumnezeu și cunoscuți înainte de întemeierea lumii. Dar Dumnezeu a venit la noi indiferent în ce stare eram, și a zis: „Tu ești unul dintre

ei.” Când a spus aceasta, în noi a fost Ceva care a crezut ceea ce am auzit, așa cum și în Avraam a fost Ceva care a crezut ce i-a spus Dumnezeu. În noi, care credem, este Ceva care ne face să credem ce auzim și acum suntem credincioși.

Din momentul în care Avraam a auzit acele cuvinte, a fost un credincios, dar comportamentul lui nu a dovedit întotdeauna că el credea ceea ce i-a spus Dumnezeu. Sunteți de acord cu mine?

Dumnezeu i-a spus lui Avraam să plece din casa tatălui său: „Ieși din casa tatălui tău și părăsește țara,” dar dintr-o dată, Terah a spus: „Bună idee, băiete. Hai să mergem.” Și ce a făcut Avraam? El știa ce i-a spus Dumnezeu, dar acesta era tatăl lui, și acum, tatăl lui l-a pus în încurcătură. Vă puteți imagina în ce încurcătură se afla?

Mulți dintre noi am fost în diferite încurcături înainte.

„Toată lumea merge pe aici.” Dar Dumnezeu vrea ca noi să mergem pe unde vrea El. De multe ori nu am știut ce să facem și am permis ca unele lucruri să ne ducă în ceva în care nu ar fi trebuit să fim, dar undeva de-a lungul liniei, în mila Lui, Dumnezeu ne-a despărțit de acea situație, astfel ca să ne putem întoarce acolo unde a vrut El să fim.

Când vorbim despre credința lui Avraam, nu putem spune că Avraam a fost un uriaș al credinței prin propria lui voință sau prin propria lui minte, ci noi vorbim despre un om în care Dumnezeu a sădit o sămânță de credință. Dumnezeu l-a chemat, Dumnezeu l-a instruit, Dumnezeu a vegheat asupra lui și l-a ocrotit; Dumnezeu a schimbat împrejurările, Dumnezeu l-a mutat, Dumnezeu a făcut totul. El i-a dat făgăduința apoi Dumnezeu și-a ținut propria făgăduință. Chiar și atunci când Avraam nu l-a ascultat, Dumnezeu a continuat să-și țină făgăduința dată.

Fratele Branham a spus că aceea a fost o făgăduință necondiționată. Amin.

Înainte de aceasta, Dumnezeu a făcut făgăduințe condiționate, dar Adam a încălcat făgăduința, Noe a încălcat făgăduința; de fiecare dată făgăduința a fost încălcată. Dar lui Avraam i-a spus: „Te voi face un neam mare și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.” El nu i-a spus niciodată: „Dacă faci, voi face,” ci i-a spus: „Voi face aceasta pentru tine. Tu ești acela și Eu voi face aceasta,” și din acel moment Dumnezeu a fost cu Avraam asigurându-Se că va face ceea ce a promis.

Pe măsură ce Avraam înainta în această viață, situațiile și împrejurările s-au tot schimbat și Avraam a continuat să manifeste mai multă credință pentru făgăduința lui Dumnezeu, pentru Cuvântul lui Dumnezeu și a privit tot mai puțin la propria lui gândire.

Să mergem la versetul 4: „Avraam a plecat...” Deci, Dumnezeu i-a spus ce să facă, așa că: „Avraam a plecat așa cum îi spusese Domnul, și a plecat și Lot împreună cu el.” Aceasta nu trebuia să facă Avraam, deoarece Dumnezeu îi ceruse să se despartă de casa tatălui său și de rudele lui. Astfel, Avraam a plecat mai departe, dar l-a luat cu el și pe Lot. Vă puteți imagina că Avraam spunea: „Eu fac ceea ce mi-a spus Dumnezeu să fac.”

Ascultați, este atât de ușor pentru noi să spunem: „Fac ce a spus Dumnezeu. Merg într-o țară străină. Îmi părăsesc țara și plec într-o țară străină.”

Dar pentru Avraam nu a fost o supunere deplină față de Cuvântul lui Dumnezeu. Fratele Branham spune că nu a fost o ascultare deplină față de Cuvântul lui Dumnezeu. În mesajul **lehovah Jire**, din anul 1958, el a spus:

„Vreau să observați că Avraam a coborât din Babilon împreună cu tatăl său și a locuit în țara Șinear. Poate că trăia acolo cu soția lui Sara, care era sora lui vitregă. Acum avea șaptezeci și cinci de ani, iar Sara avea șaiszeci și cinci de ani, înainte ca Domnul să-i vorbească vreodată și să facă legământ cu el. O femeie de șaiszeci și cinci de ani și un bărbat de șaptezeci și cinci de ani căruia Dumnezeu i-a zis: „Umblă înaintea Mea și fii fără prihană.” Dumnezeu a făcut cu Avraam un legământ necondiționat, nu a fost pusă nici o condiție: „Dacă faci aceasta, Eu voi face.” Odată, El a făcut legământ cu un om, cu Adam, dar el l-a încălcat. Omul își încalcă promisiunea dar Dumnezeu nu-Și poate încălca niciodată promisiunea Lui. Dumnezeu a hotărât să salveze omul și a făcut cu Avraam un legământ necondiționat. El a spus: „Am făcut aceasta și așa va fi. Tu vei veni la Mine la o vârstă înaintată.” O, Își va ține făgăduința. Avraam era singurul, nimeni altcineva nu putea fi acela, așa că Dumnezeu a trebuit să-l pună pe Avraam în poziție.”

Ascultați, nu este nimeni altcineva cu care să se împlinescă această făgăduință, dar noi...Va fi o schimbare în trup și finalizarea răpirii care va avea loc. Vor fi oameni care se vor schimba pentru acea dimensiune, cu atomii schimbați în corpul lor. Cine altcineva va face aceasta? Cine? O lăsăm în seama lui Dumnezeu care ne-a chemat. Și dacă ne-a chemat, și aceasta este făgăduința pentru această oră, și

de aceea au fost deschise Pecețile, și de aceea a sunat Tunetul ca să ne dea credință de răpire, atunci cine altcineva o va face? Noi o vom face. Cum o vom face? Noi nu o putem face, trebuie să o facă El prin noi. Și tot ce stă în calea acestei împliniri, Dumnezeu îndepărtează totul rând pe rând. Ce face El? Ne crește credința. De fapt, El nu ne crește credința, ci ne micșorează pe noi înșine, ne face mici, astfel, credința pe care a pus-o deja în noi, devine mare. Viața Lui Însuși care este deja acolo, va avea o expresie mai mare.

Cred că Avraam învăța să nu mai aibă încredere în el însuși, în sine. Știm că Avraam a plecat și a călătorit prin țara în care Dumnezeu i-a spus să meargă. El a intrat în țară dar încă nu era într-o supunere deplină pentru că a mers și Lot cu el în țara făgăduită. Aceasta ne arată că nu era supus pe deplin Cuvântului.

Priviți ce s-a întâmplat în Geneza 12.6-7:

„Avram a străbătut țara până la locul numit Sihem, până la stejarul lui More. Cananiții erau atunci în țară.

Domnul S-a arătat lui Avraam, și i-a zis: „Toată țara aceasta o voi da seminței tale.” Și Avram a zidit acolo un altar Domnului care i se arătase.”

Când și-a început călătoria, Avraam îl credea pe Dumnezeu. Se îndoiește cineva? Avraam îl credea pe Dumnezeu, nu era un necredincios, dar ascultarea lui era parțială pentru că l-a luat și pe Lot cu el. Dar chiar dacă nu avea o supunere totală, el a făcut un pas spre Dumnezeu, iar Dumnezeu i s-a arătat și i-a confirmat făgăduința pe care i-a dat-o.

Vreau să vă întreb: ați fost întotdeauna în supunere deplină față de acest Cuvânt? Privind în urmă, îți dai seama că nu ai fost întotdeauna supus, dar a mai avut Dumnezeu ceva cu tine sau a renunțat El să mai aibă de-a face cu tine? Dumnezeu a venit și S-a implicat supranatural în viața lui Avraam, iar El a făcut o cale și pentru tine: te-a vindecat, te-a eliberat, a apărut înaintea ta și ți-a deschis Cuvântul, iar când privești înapoi, poți să spui: „Am fost într-o supunere parțială,” totuși El era încă acolo pentru că făceai pași în direcția corectă, iar El, ca Tată, te călăuzea de-a lungul drumului. Dumnezeu ne înțelege, înțelege unde suntem. El a făcut o făgăduință și va ajunge la acea făgăduință pentru că nimic nu va putea să-L împiedice să o împlinească.

Dumnezeu nu stă undeva în spate și spune: „Hei, prietene, ești pe cont propriu.”

Ascultați, de fiecare dată când Avraam a făcut un pas spre Dumnezeu în făgăduință, Dumnezeu a apărut și a vorbit cu el. Dumnezeu a tratat cu el, l-a eliberat și l-a dus mai departe în călătorie pentru că Dumnezeu a spus că el este cel care are făgăduința și se va împlini.

Dumnezeu spune și pentru noi: „Tu ești cel care are făgăduința și se va împlini.” Când am pornit în călătoria noastră, eram imaturi, dar prin toate etapele prin care am trecut, Dumnezeu a lucrat cu noi tot timpul aducându-ne de la o situație la următoarea situație; trecându-ne peste un obstacol, apoi peste altul și ne-a deschis drumul mai mult pe parcurs. Ce s-a întâmplat? Credința noastră a crescut, încrederea noastră în Dumnezeu a crescut; înțelegerea noastră despre cine suntem și despre făgăduința ce o avem a crescut de-a lungul timpului.

În predica **Mesajul Harului**, fratele Branham spune:

„Voi numi un alt personaj, pe Avraam. Avraam nu a fost un om special, ci venea de la turnul Babel. Poate venea dintr-o familie idolatră, tatăl său a coborât în țara Șinear, acolo jos să locuiască în orașul Ur. În timp ce se afla acolo, Dumnezeu i-a vorbit prin har. Nu pentru că era deosebit, nici pentru că era un om mai bun ca ceilalți, ci pentru că Dumnezeu S-a îndurat de el, prin har. Biblia arată aceasta clar. O, și cum a încercat Avraam răbdarea lui Dumnezeu!”

„Răbdarea!” Iubesc această afirmație. Această afirmație este cu adevărat pentru noi ca să înțelegem că răbdarea lui Dumnezeu poate fi testată. *„Oh, cum a testat Avraam răbdarea lui Dumnezeu!”*

După ce l-a dus în țară, Dumnezeu i-a spus: *„Să stai în țara aceasta și să nu ieși din ea.”* Dar ce a făcut Avraam? Cum a venit foametea, a plecat de acolo. Astfel, fratele Branham ne spune că Dumnezeu l-a chemat pe Avraam, și nimeni altcineva nu avea să fie chemat în locul lui pentru că Dumnezeu veghează asupra Cuvântului Său. Dar fratele Branham spune că uneori Avraam a testat răbdarea lui Dumnezeu.

Oh, prieteni, uitați-vă înapoi la viața voastră. Uneori priviți înapoi și spuneți: *„Oh, Doamne, îmi pare rău.”* Dacă Avraam a testat răbdarea lui Dumnezeu, ce zici de tine? Dar am aflat că nu există nici o limită pentru răbdarea lui Dumnezeu, nu există nici o limită pentru mila Lui, și nu există nici o limită pentru îndurarea Lui. Lăsați-mă să merg în Geneza 12.10 și priviți la aceasta. Fratele Branham a vorbit despre Geneza 12.10-12:

„A venit însă o foamete în țară, și Avram a coborât în Egipt, ca să locuiască pentru câțeva vreme acolo, căci era mare foamete în țară.

Când era aproape să intre în Egipt, a zis nevastei sale, Sarai: „Iată, știu că ești o femeie frumoasă la față.

Când te vor vedea egiptenii, vor zice: „Aceasta este nevasta lui.” Și pe mine mă vor omorî, iar pe tine te vor lăsa cu viață.”

Vreau să ne concentrăm atenția asupra acestei Scripturi și să privim la această etapă a călătoriei lui Avraam. În această etapă a călătoriei lui, Avraam încă încearcă să se salveze singur, încearcă să-și salveze viața folosindu-se de soția lui.

Fratele Branham ne spune că Dumnezeu l-a trimis în țara făgăduită și i-a spus să rămână acolo, deci el nu trebuia să o părăsească. Dar când a venit încercarea, Avraam nu a ținut cont de ceea ce i-a spus Dumnezeu, ci și-a folosit propriul raționament, și a spus: „Dacă rămânem aici, vom muri de foame.” Așa că a fugit în Egipt, pentru că Egiptul avea pâine. Astfel, Avraam a încercat să-și salveze singur viața și această autoconservare este un semn de credință imatură.

Tu întrebi: „Ce ar face un om într-o asemenea situație?” Nu știu ce ar face un om, dar știu doar că trebuie să rămân cu Cuvântul lui Dumnezeu și să spun: „Doamne, mi-ai spus să rămân aici, în această țară, dar aici nu este nimic.” Dar Dumnezeu a dovedit că El poate face ceva, pentru că în următoarea generație, când a venit Isaac în scenă, Isaac a coborât în Gherar, chiar la granița cu Egipt, și a fost pe cale să treacă în Egipt din același motiv, pentru că era foamete, dar Dumnezeu i-a spus: „Să nu te cobori în Egipt.” În timpul acela, în timp de foamete, Isaac a semănat și Dumnezeu i-a dat o recoltă însutită în acel an. Astfel, Dumnezeu a dovedit generației următoare ce putea să facă El dacă cineva stă acolo unde îi spune Dumnezeu să stea, și să facă ceea ce Dumnezeu îi spune să facă.

Tu nu ai nevoie de raționament, ci ai nevoie de Cuvântul lui Dumnezeu; nu ai nevoie de logică, nu ai nevoie de autoconservare, ci tot ce trebuie să faci, este să te sacrifici complet și să lași Cuvântul să te ia în stăpânire.

În călătoria lui, Avraam își păstra încă gândirea proprie: „Dacă rămânem aici, vom muri.” Dar când Dumnezeu i-a zis lui Isaac: „Rămâi aici,” Isaac l-a ascultat. Isaac a semănat, și a cules rod însutit pentru că Dumnezeu l-a binecuvântat. Toți ceilalți au flămânzit, dar Isaac a avut mai mult decât suficient. De ce? „Isaac a avut mai

mult decât suficient pentru că era un fermier bun. Desigur că știa să pună sămânța în pământ și avea irigații." Isaac a făcut bine pentru că L-a ascultat pe Dumnezeu. Când Dumnezeu i-a spus, „Nu te duce,” el a ascultat, așa că Dumnezeu a dovedit ce poate face El dacă rămânem cu Cuvântul Său.

Unii spun: „Nu îl învinovăți ca om.” Nu îl învinovățim, deoarece ca om, care a folosit logica și raționamentul, el a făcut un lucru rezonabil, un lucru logic. Pentru soția lui care era foarte frumoasă, el știa cum merg lucrurile în ziua aceea, așa că a spus: „Mă vor ucide ca s-o ia pe soția mea.” Logic, el a venit cu un plan pentru a se proteja pe sine, dar Dumnezeu vine la fața locului și-i arată lui Avraam că El poate să-i protejeze pe toți. Astfel, atunci când Faraon a luat-o pe Sara, Dumnezeu a coborât și a protejat-o, a protejat acel pântec pentru că făcea parte din făgăduință. Vedeti, prieteni? Ceea ce a învățat Avraam din toate acestea, a fost că trebuie să-L ia pe Dumnezeu pe Cuvânt și să nu adauge nici un gând al lui propriu, ci doar să-L creadă pe Dumnezeu pe Cuvânt.

Să mergem la Geneza 13.5-8:

„Lot, care călătorea împreună cu Avram, avea și el oi, boi și corturi.

Și ținutul acela nu-i încăpea să locuiască împreună; căci averile lor erau așa de mari, încât nu puteau să locuiască împreună.

S-a iscat o ceartă între păzitorii vitelor lui Avram și păzitorii vitelor lui Lot.

Avram a zis lui Lot: „Te rog, să nu fie ceartă între mine și tine; și între păzitorii mei și păzitorii tăi, căci suntem frați.”

Vreau să mă opresc pentru un minut aici. Dumnezeu este în fiecare detaliu. Când Avraam a coborât în Egipt, el a părăsit pământul pe care nu avea voie să-l părăsească, el nu trebuia să facă toate acele lucruri, și din cauza acelei situații, Faraon i-a dăruit multe bogății lui Avraam. Astfel, atunci când Avraam a ieșit din Egipt, era bogat.

Voi spuneți: „Omule, Dumnezeu este bun. Deși Avraam a greșit, Domnul l-a făcut bogat.” Și eu spun: „Da, este bine să fii un fiu al lui Dumnezeu.” Dar, de ce i-a dat Dumnezeu lui Avraam toate acele bogății? În versetul următor vedem că el și Lot aveau atât de multe bogății, încât nu mai puteau locui împreună. De ce nu mai puteau locui împreună? Pentru că Dumnezeu i-a spus lui Avraam de la început să

se separe de rudele lui, astfel, Dumnezeu a pregătit acea situație care să provoace separarea dintre ei. Cum a pregătit El împrejurarea pentru a aduce separarea? I-a binecuvântat atât de mult, încât nu au mai putut locui împreună. Dumnezeu veghează asupra Cuvântului Său; Dumnezeu veghează asupra copilului Său.

Să citim versetele 9-14, din Geneza 13:

„Nu-i oare toată țara înaintea ta? Mai bine desparte-te de mine; dacă apuci tu la stânga, eu voi apuca la dreapta; dacă apuci tu la dreapta, eu voi apuca la stânga.”

Lot și-a ridicat ochii și a văzut că toată Câmpia Iordanului era bine udată în întregime. Înainte de a nimici Domnul Sodoma și Gomora până la Țoar, era ca o grădină a Domnului, ca țara Egiptului.

Lot și-a ales toată Câmpia Iordanului, și a mers spre răsărit. Astfel, s-au despărțit ei unul de altul.

Avram a locuit în țara Canaan, iar Lot a locuit în cetățile din Câmpie, și și-a întins corturile până la Sodoma.

Oamenii din Sodoma erau răi și afară din cale de păcătoși împotriva Domnului.

Domnul a zis lui Avram, după ce s-a despărțit Lot de el.”

Vreau să prindeți aceasta. Dumnezeu a venit și i-a vorbit lui Avraam după ce Lot s-a despărțit de el. Cine a făcut această despărțire? Dumnezeu a făcut Planul și Dumnezeu a pregătit împrejurările, ca să facă El ceea ce Avraam nu a putut face prin propria lui voință. Dumnezeu a pregătit împrejurările pentru a-l ajuta, și când în cele din urmă, s-au despărțit unul de altul, Dumnezeu a venit și i-a vorbit lui Avraam din nou.

„Domnul a zis lui Avram, după ce s-a despărțit Lot de el: „Ridică-ți ochii, și, din locul în care ești, privește spre miază noapte, spre miază zi; spre răsărit și spre apus;

Căci toată țara pe care o vezi, ți-o voi da ție și seminței tale în veac.

Îți voi face sămânța ca pulberea pământului de mare, așa că, dacă poate cineva număra pulberea pământului, și sămânța ta va putea fi numărată.

Scoală-te, străbate țara în lung și în lat; căci ție ți-o voi da.

Avram și-a ridicat corturile, și a venit și a locuit lângă stejarii lui Mamre, care sunt lângă Hebron. Și acolo a zidit un altar Domnului.” (Geneza 13.14-18.)

Eu spun: „Laudă lui Dumnezeu pentru harul Său!

Avraam a știut Cuvântul lui Dumnezeu, dar Dumnezeu a permis ca mai întâi să moară Terah ca să-și țină Cuvântul. Aceasta nu era marea credință a lui Avraam în acțiune, ci era Dumnezeu care Se mișca în acord cu Cuvântul Său. Apoi, El a adus mai multe situații ca să-l ajute pe Avraam să facă ceea ce el nu putea să facă de la sine. Astfel, Dumnezeu a adus separarea, și de îndată ce a fost o separare, Dumnezeu nu S-a coborât ca să-l pedepsească pe Avraam, ci ca să-i vorbească din nou și i-a confirmat făgăduința încă odată. Vedeți? Dumnezeu Își ține întotdeauna Cuvântul pentru că este vorba despre făgăduința Lui.

Haideți să ținem deschis locul acesta și să mergem la Evrei 11. Până acum am citit despre mișcarea lui Avraam în chemarea și slujba lui Dumnezeu.

Noi știm că fratele Branham a spus că Dumnezeu nu l-a putut binecuvânta cu adevărat niciodată pe Avraam până când nu s-a despărțit complet de ceea ce i-a cerut Dumnezeu, dar noi am văzut că acea separare completă nu a venit prin voința lui proprie, ci prin ajutorul și îndurarea lui Dumnezeu.

Evrei 11.8-10:

„Prin credință Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc pe care avea să-l ia ca moștenire, a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce.

Prin credința a venit el și s-a așezat el în țara făgăduinței, ca într-o țară care nu era a lui, și a locuit în corturi, ca și Isaac și Iacov, care erau împreună moștenitori cu el ai aceleiași făgăduințe.

Căci el aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei Meșter și Ziditor este Dumnezeu.”

Sunt atât de recunoscător pentru această relatare din Evrei! Pentru mine, această relatare este cerească, dar când citim din Evrei fără să citim din Geneza, este ca și cum Avraam a fost un mare credincios care și-a părăsit țara prin credință, a căutat un oraș prin credință, a făcut totul prin credință; și toate acele lucruri sunt Adevărul absolut pentru că el și-a părăsit casa prin credință, a locuit într-o țară străină prin credință, dar mult timp de-a lungul drumului, nu s-a supus pe deplin

Cuvântului din cauza tatălui său; nu s-a supus pe deplin pentru că a părăsit pământul promis, dar Dumnezeu a privit doar la ceea ce credea Avraam, și el credea făgăduința lui Dumnezeu, chiar dacă în acțiunile sale Avraam a făcut pași greșiți. Chiar dacă a pășit puțin la dreapta, Dumnezeu l-a adus înapoi; chiar dacă a pășit puțin la stânga, Dumnezeu l-a adus înapoi. Înregistrarea cerească privește doar la ceea ce a crezut Avraam, și Avraam a crezut Cuvântul lui Dumnezeu de-a lungul timpului; a crezut doar ce i-a spus Dumnezeu; a ascultat și a umblat cu Dumnezeu, și în ceea ce i-a lipsit, Dumnezeu a lucrat detaliile.

Sper că există doar o relatare crească și a vieții mele și că aceasta spune: „A crezut Mesajul orei și a stat neclintit cu Cuvântul lui Dumnezeu pentru că a crezut ce a spus profetul.”

Pot privi în urmă la viața mea și să spun: „Eu cred,” dar tot am făcut aceasta sau aceea; cred dar am făcut acel compromis; cred dar tot am fost de acord cu un lucru deși știam că nu este corect.” Eu vreau ca toate acele lucruri să fie șterse din înregistrarea vieții mele și să fie doar o înregistrare cerească a vieții mele care spune: „A crezut Mesajul când l-a auzit și a ieșit afară din denotațiunea lui și a intrat în făgăduința lui Dumnezeu. A primit Mesajul și a părăsit casa lui, a părăsit relațiile lui, a părăsit totul.” Aceasta este înregistrarea cerească.

Adevărul este că m-am rugat cu lacrimi și am spus: „Doamne, nu lăsa Dumnezeule, să fiu respins de familia mea. Dacă aș putea să rămân aici și să-i câștig pentru Dumnezeu, aș vrea să stau în biserică și să o schimb.”

Înregistrarea pământească și înregistrarea cerească privesc două imagini diferite. Înregistrarea pământească se uită la acțiunile mele dar înregistrarea cerească privește la credința mea pentru că în mine este Ceva care m-a făcut să cred Cuvântul dar aveam nevoie de pregătire ca un copil pentru a putea rezista pe acel Cuvânt. Pentru aceasta Dumnezeu a adus despărțiri în viața mea, Dumnezeu m-a chemat în Mesajul orei și atunci am lăsat totul în urmă. Am fost o ființă umană speriată, tremurândă și nu știam cum să fac față situațiilor din jur, dar Dumnezeu privea la credință, la făgăduință și la Planul pe care Îl avea în Sine înainte de întemeierea lumii când El a spus: „Voi avea grijă de toate acele situații; voi aduce conflicte și separări și te voi duce la locul potrivit.”

Iubesc viața lui Avraam pentru că privesc înapoi și spun că același Dumnezeu care l-a condus pe Avraam, este același Dumnezeu care m-a condus și pe mine. Același

Dumnezeu care a avut grijă de lipsurile lui Avraam, este același Dumnezeu care a avut grijă și de lipsurile mele. Dumnezeul care a corectat greșelile lui Avraam, este același Dumnezeu care a corectat pasul meu greșit. Eu urmez calea lui Avraam, părintele credinței.

Epistola către Evrei ne spune că Avraam a crezut și prin credință a părăsit absolut tot și acesta nu este altceva decât Adevărul. Avraam a crezut întotdeauna dar nu a acționat întotdeauna corect.

În mesajul **Părăsind totul**, din anul 1962, fratele Branham spune:

„Dumnezeu nu l-a binecuvântat niciodată pe Avraam, până când nu l-a ascultat pe deplin. Voi știți că Avraam l-a luat pe tatăl său cu el, apoi bătrânul a murit. Mai târziu a avut probleme cu Lot pe care îl luase cu el, dar de îndată ce Avraam s-a supus pe deplin lui Dumnezeu și s-a separat de Lot care a ales să meargă acolo jos, unde locurile erau mai bune, adică în Sodoma, Dumnezeu i s-a arătat lui Avraam și a spus: „Ridică-ți privirea pentru că îți dau totul.” Vedeți? Avraam s-a separat de tot ca să-L urmeze pe Dumnezeu și așa a devenit părintele credinței. El a fost credincios și ca urmare a primit făgăduința, dar acea făgăduință a fost făcută lui Avraam și Seminței lui. Fraților, fiind morți în Hristos, noi suntem Sămânța lui Avraam și moștenitori împreună cu el, conform făgăduinței.”

Dacă Dumnezeu a putut face ceea ce a făcut pentru Avraam, de ce nu-L lăsăm să o facă și pentru noi? Dacă Dumnezeu S-a putut îngriji de toate situațiile pentru ca Avraam să se poată mișca în făgăduință, de ce nu-L lăsăm și noi ca El să aibă grijă de toate situațiile și să ne mute în făgăduință, în loc să ne îngrozim de fiecare greșeală? De ce nu spunem: „Doamne, Îți mulțumesc că atunci când eu nu am putut, Tu ai putut; când eu am eșuat, Tu nu ai eșuat; când eu am avut o vedere mică, Tu ai avut o vedere mare.”

Uneori mă gândesc că Avraam a vrut să aibă grijă de Lot. Tatăl lui Avraam a avut grijă de Lot atunci când Haran, tatăl lui Lot a murit, iar când Terah a murit, Avraam a avut grijă de Lot. Cred că a avut grijă de viața lui, nu știu sigur, dar aceasta înseamnă a fi doar o ființă umană. Mulți membri din familia lor au murit: tatăl a murit, bunicul a murit, și fără îndoială că Avraam a vrut să vegheze asupra lui Lot, dar Dumnezeu îi spusese: „Separă-te de tot.” Dumnezeu a înțeles acea parte umană din Avraam, a înțeles dorința lui și noi vedem că această dorință nu a dispărut niciodată. De aceea, Dumnezeu a adus împrejurările potrivite pentru a-l

separa, și când el s-a separat, Dumnezeu i-a confirmat făgăduința.

Noi știm că Lot a avut probleme în Sodoma iar fratele Branham spune că atunci când te desparți de credincioși, ai probleme. Lot a avut probleme pentru că niște împărați au venit și l-au luat rob. Și cine a fost potrivit să salveze totul? Chiar acela de care s-a separat i-a adus salvarea. Uneori ne gândim că nesepararea este felul în care putem avea grijă de oameni și nu înțelegem că uneori chiar separarea este modul în care avem grijă de ei.

Dumnezeu a coborât pentru că voia să distrugă Sodoma și El i-a descoperit aceasta lui Avraam iar el a început o serie de mijlociri, dar nu pentru că era îngrijorat de păcătoșii din Sodoma, ci Avraam era îngrijorat de Lot care se afla în Sodoma. Astfel, Avraam a mijlocit înaintea lui Dumnezeu spunând: „Doamne, cu siguranță că Dumnezeul întregului pământ, Judecătorul cel drept, nu va nimic pe cel drept împreună cu cei răi. Dacă găsești cincizeci...” Prin aceasta Avraam arăta că avea încă dorința de a avea grijă de viața lui Lot. Avraam nu l-a urât pe Lot că s-a despărțit de el, și nu a obosit să aibă grijă de el, ci despărțirea lor a fost din cauza Cuvântului, și pentru că el a fost separat de Dumnezeu, Avraam putea mijloci înaintea lui Dumnezeu în numele lui Lot care era blocat în Sodoma.

Uneori ne este frică de despărțiri, dar chiar despărțirea ne dă ocazia la mijlocire, ne oferă o audiență cu Dumnezeu. Ținând cont de acele împrejurări, Dumnezeu nu l-a urât pe Lot, nu l-a alungat și nu l-a nimicit, ci doar l-a despărțit de Avraam. De aceea, când Lot a fost prins și luat rob, Avraam a acționat...Vreau să spun că Avraam nu a fost implicat în fiecare război care a avut loc, dar de data aceasta, fiind vorba despre nepotul său și familia lui, s-a implicat. Astfel, s-a dus, i-a salvat și i-a adus pe toți înapoi.

Cine l-a întâmpinat pe Avraam când se întorcea de la luptă? Melhisedec, Preotul Dumnezeului Celui Preaînalt. De ce ar fi apărut Dumnezeu într-un mod atât de tangibil pentru a avea grijă de Avraam? Aceasta s-a întâmplat din nou când a avut acea conversație cu el. Eu cred că ceea ce a făcut Avraam, l-a plăcut lui Dumnezeu. Astfel, trebuie să înțelegem separarea noastră: „Nu-i urăsc pe oamenii aceștia dar ei au o influență rea asupra mea, așa că nu voi avea nimic de-a face cu ei pentru că mă despart de Cuvânt. Mă despart de ei pentru Cuvânt, dar inima mea este încă cu ei. Doamne, poți să-i ajuți? Poți să-i eliberezi?”

Nu vă fie frică să vă rugați pentru cineva din spital, chiar dacă nu este credincios.

Tu poți să te lupți cu armata lui Chedorlaomer, poți merge la spital și să-ți pui mâinile peste cineva care poate să creadă și să fie vindecat. Să nu vă fie frică să vă luptați pentru cei de care chiar a trebuit să ne despărțim din cauza Cuvântului pentru că știm că Dumnezeu cunoaște toate aceste lucruri.

Biblia spune că atunci când Dumnezeu l-a scăpat pe Lot din Sodoma, Și-a adus aminte de Avraam. Știți, cel mai bun lucru pe care-l putem face pentru cei din familia noastră care nu sunt credincioși, chiar și pentru alții, este să ne predăm și să ne supunem pe deplin Cuvântului .

Atunci când Lot s-a despărțit de Avraam, Avraam încă avea grijă de Lot și mijloca pentru el iar Dumnezeu a avut în vedere acest lucru.

Să mergem la Geneza 15. După bătălia din care Avraam l-a adus înapoi pe Lot și toată Sodoma, Avraam l-a întâlnit pe Melhisedec iar Melhisedec i-a dat Cina și Avraam l-a plătit zeciuială lui Melhisedec. Apoi, împăratul Sodomei, s-a oferit să-i lase lui Avraam toată prada de război dar Avraam i-a zis:

„Ridic mâna spre Domnul, Dumnezeul Cel Preaînalt, Ziditorul cerului și al pământului,

Și jur că nu voi lua nimic din tot ce este al tău, nici măcar un fir de ață, nici măcar o curea de încălțăminte, ca să nu zici: „Am îmbogățit pe Avram.” Nimic pentru mine.” (Geneza 14.22-23.)

După aceasta, în Geneza 15.1 citim:

„După aceste întâmplări, Cuvântul Domnului a vorbit lui Avraam într-o vedenie, și a zis: „Avrame, nu te teme, Eu sunt Scutul tău și răsplata ta cea foarte mare.”

De ce i-a spus Dumnezeu aceasta? Pentru că Avram a spus: „Nu vreau să iau nimic din pradă. Dumnezeu este Acela care mă face bogat, nu tu. Nu am nevoie de nimic. Tot ce am nevoie este Dumnezeu.” Vreau să vă întreb: „Credeti că în această etapă a călătoriei lui, Avraam începe să se maturizeze în credința lui? Credeti că începe să-și dea seama de unele lucruri? ” Amin. Eu cred că începe să vadă unele lucruri, de aceea spune: „Nu primesc nimic. Jur că nu voi lua nimic, ca să nu spui: „Am îmbogățit pe Avram.” Eu mă încred în Dumnezeu.” Și Dumnezeu a venit și i-a spus: „Eu sunt Scutul tău și răsplata ta cea foarte mare.”

„Doamne, Dumnezeule, ce-mi vei da? Căci mor fără copii; și moștenitorul casei

mele este Eliezer din Damasc.”

Și Avram a zis: „Iată că nu mi-ai dat sămânță, și slujitorul născut în casa mea va fi moștenitorul meu.”

Atunci Cuvântul Domnului i-a vorbit astfel: „Nu el va fi moștenitorul tău, ci cel ce va ieși din tine, acela va fi moștenitorul tău.”

Și după ce l-a dus afară, i-a spus: „Uită-te spre cer, și numără stelele dacă poți să le numeri.” Și i-a zis: „Așa va fi sămânța ta.”

Avram a crezut pe Dumnezeu, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire.”
(Geneza 15.2-6.)

Vreau să spun că ori de câte ori a vorbit Dumnezeu lui Avraam, el a crezut. Pe măsură ce Avraam a călătorit mai departe, Dumnezeu i-a oferit în mod constant mai multe detalii despre făgăduința pe care i-a dat-o. La început i-a spus: „Sămânța ta va moșteni pământul, ” așa că acum Avraam știa că va avea o sămânță în care vor fi binecuvântate toate națiunile. Dar acum, Dumnezeu i-a spus: „Cel ce va ieși din tine, sămânța care va ieși din tine, va fi moștenitorul tău.” Astfel, în timp ce Avraam călătorea mai departe, Dumnezeu îi spune mai multe detalii despre făgăduință, mai multă descoperire cu privire la făgăduință. Te poți vedea în această călătorie?

Așadar, acum el știa mai mult și Scriptura spune că: „Avram a crezut pe Dumnezeu, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire.”

Să mergem mai departe în capitolul 16.1-3:

„Sarai, nevasta lui Avram nu-i născuse deloc copii. Ea avea o roabă egipteană numită Agar.

Și Sarai a zis lui Avraam: „Iată, Domnul m-a făcut stearpă, intră te rog la roaba mea, poate că voi avea copii de la ea.” Avram a ascultat cele spuse de Sarai.

Atunci Sarai, nevasta lui Avram, a luat pe egipteanca Agar, roaba ei, și a dat-o de nevastă bărbatului său Avram, după ce Avram locuise ca străin zece ani în Canaan.”

Noi știm că aceasta este nașterea lui Ismael. Așa a apărut Ismael, dar Biblia a spus

deja că Avraam Îl credea pe Dumnezeu iar Dumnezeu îi spusese că: „Cel ce va ieși din tine va fi moștenitorul tău, nu o sămânță de la Eliezer din Damasc, nu slujitorul tău, nu unul născut în casa ta, ci unul ieșit din tine.” Și Avraam L-a crezut pe Dumnezeu iar Dumnezeu i-a socotit aceasta ca neprihănire. Dar acum, el a venit la Sara care era blocată în raționamentul ei și prin raționamentul ei, a spus: „Este evident că nu voi avea copil. Uită-te la mine câți ani am și Dumnezeu m-a făcut stearpă, așa că, cel mai bun lucru care este legal și potrivit în generația noastră, este să ți-o dau pe roaba mea ca să nască ea copii pentru mine.” Și Avraam a zis: „Este bine, sună rezonabil.” Dar Avraam nu s-a îndoit niciodată de făgăduința lui Dumnezeu prin necredință; el L-a crezut pe Dumnezeu dar și-a folosit propriile lui idei pentru a împlini Cuvântul lui Dumnezeu, iar Dumnezeu a trebuit să-l scape pe Avraam de acest fel de gândire, așa că a permis să vină în scenă un Ismael.

Să mergem acum la Geneza 17. Atunci când Ismael a venit în scenă, Dumnezeu nu l-a lovit pe Avraam, și în toată această călătorie, Avraam L-a crezut pe Dumnezeu, dar L-a crezut ca un copil care creștea, iar Dumnezeu a lucrat cu Avraam pentru a-l crește, pentru a-l maturiza și pentru a-l pune în poziție. Dumnezeu nu l-a pedepsit de fiecare dată când nu L-a ascultat.

Avraam a plecat din Ur la Haran împreună cu tatăl său și cu Lot, dar Dumnezeu nu l-a pedepsit, ci doar S-a asigurat că Terah dispăre din scenă. Atunci Avraam a spus: „Acum este timpul să plec,” dar a plecat împreună cu Lot, însă Dumnezeu nu l-a pedepsit. Apoi, când a intrat în țară, Dumnezeu i s-a arătat și i-a confirmat făgăduința încă odată. Ce făcea El? Îl creștea pe Avraam, îl modela și îl aducea în făgăduință.

Dacă Dumnezeu a putut face aceasta pentru Avraam, o poate face și pentru tine și pentru mine. Prieteni, când am început această călătorie, am crezut Cuvântul lui Dumnezeu dar am făcut multe lucruri acționând imatur, dar am crezut Cuvântul lui Dumnezeu; am crezut că El este Salvatorul nostru, că El este Vindecătorul nostru; am crezut că ne-a trimis profetul din Maleahi pentru a ne scoate din denomițiuni, am crezut că ne duce în răpire, am crezut totul, dar am făcut o mulțime de lucruri într-un fel imatur însă Dumnezeu nu ne-a lovit niciodată pentru că nu-Și putea arunca proprii Săi aleși. El nu a putut schimba făgăduința pe care ne-a dat-o, că va lucra cu cei aleși și ne va pune în poziție pentru a-Și împlini Cuvântul cu noi. Ce a făcut cu noi în toți acești ani? A făcut același lucru ce l-a făcut cu Avraam.

Dacă vreunul din voi a făcut un pas la dreapta în Egipt, Dumnezeu v-a adus înapoi, și poate că ați avut o răsplătire după aceea și v-a binecuvântat. Dacă ai făcut un pas la stânga, Dumnezeu te-a adus înapoi. De ce? Dumnezeu nu te-a ales din cauza acțiunilor tale, ci Dumnezeu te-a ales pe baza hotărârii Lui, a predestinării Lui, și El nu te aruncă din cauza acțiunilor tale. Poți suferi din cauza lor, dar Dumnezeu nu te va arunca din cauză că ești predestinat. Acesta nu este legalism și nici o conduită bună deoarece Dumnezeu răsplătește pe acela care îl crede pe El și Cuvântul Lui.

Dumnezeu este Stăpânul circumstanțelor, El poate aranja lucrurile acolo unde trebuie să fie o separare și El poate stabili circumstanțele în care vei face alegerea corectă. Nu știu dacă ați fost vreodată în această situație, dar eu am fost. Dintr-o dată, ai zece opțiuni, iar când se termină mai rămâne doar una singură. Dacă vi se întâmplă vreodată, ce se întâmplă? Dumnezeu a vegheat asupra Cuvântului Său, Dumnezeu Și-a adus făgăduința mai aproape, deoarece El nu o va pierde.

Geneze 17.15-19:

„Dumnezeu a zis lui Avraam: „Să nu mai chemi Sarai pe nevasta ta Sarai, ci numele ei să fie Sara.

Eu o voi binecuvânta și îți voi da un fiu din ea; da, o voi binecuvânta, și ea va fi mama unor neamuri întregi; chiar împărați de noroade vor ieși din ea.”

Avraam s-a aruncat cu fața la pământ și a râs, căci a zis în inima lui: „Să i se mai nască oare un fiu unui bărbat de o sută de ani? Și să mai nască oare Sara la nouăzeci de ani?”

Și Avraam a zis lui Dumnezeu: „Să trăiască Ismael înaintea Ta!”

Dumnezeu a zis: „Cu adevărat nevastă-ta Sara îți va naște un fiu, și-i vei pune numele Isaac. Eu voi încheia legământul Meu cu el ca un legământ veșnic pentru sămânța lui după el.”

Dumnezeu va aduce făgăduința la împlinire oricum. În fiecare etapă a călătoriei, Dumnezeu a dat lui Avraam o înțelegere mai clară a făgăduinței. Mai întâi, i-a spus că va fi o națiune puternică, apoi că o sămânță va ieși din el, și că acea sămânță nu este Ismael, ci va veni prin Sara. În fiecare etapă a călătoriei, Dumnezeu i-a adus mai multă descoperire, o mai bună înțelegere a făgăduinței inițiale și a

faptului că El nu-Și schimbă Cuvântul.

Câți dintre voi vedeți astăzi Mesajul mai clar decât l-ați văzut acum patruzeci de ani, sau acum douăzeci de ani sau acum zece ani? El nu a schimbat niciodată Mesajul pe care ni l-a dat, ci ne-a dat nouă o descoperire mai clară a Mesajului Său. Astfel, sunt lucruri pe care le-am crezut, dar acum nu mai credem în felul acela și am renunțat la ceea ce credeam că este o interpretare corectă, la ceea ce credeam că este o conduită corectă. Ne-am întors de la acele lucruri. De ce? Pentru că de-a lungul călătoriei, Dumnezeu ne-a călăuzit și ne-a întors, și la fiecare pas ne oferă mai multă descoperire cu privire la făgăduința inițială. El nu schimbă Mesajul, ci ni-l deschide mai mult ca să-l vedem.

Tot așa a făcut și cu Avraam: El nu a schimbat Mesajul, ci l-a deschis mai mult ca el să-l vadă. Și de fiecare dată când Dumnezeu i-a deschis Mesajul mai mult, Avraam a crezut iar credința pe care a avut-o la început, a fost aceeași credință pe care a avut-o pe tot parcursul călătoriei.

Credința! Avraam a avut de la început aceeași credință în făgăduința lui Dumnezeu și a avut-o pe tot parcursul drumului. „Cred că Isaac va veni prin Sara.” Ce s-a schimbat? Avraam s-a schimbat.

Și eu am aceeași credință pe care am avut-o la început, când am crezut acest Mesaj. Aceasta este credința lui Dumnezeu, aceasta a fost o sămânță a credinței, și prin har noi avem încă aceeași credință să credem Mesajul în felul în care îl credem acum. Ce s-a schimbat? Noi ne-am schimbat. Laudă lui Dumnezeu!

Să mergem la Geneza 21.1-3:

„Domnul Și-a adus aminte de cele ce spusese Sarei, și Domnul a împlinit față de Sara ce făgăduise.

Sara a rămas însărcinată, și a născut lui Avraam un fiu la bătrânețe, la vremea hotărâtă, despre care-i vorbise Dumnezeu.

Avraam a pus fiului său nou născut, pe care i-l născuse Sara, numele Isaac.”

Ascultați! Dumnezeu își ține Cuvântul. Avraam și Sara nu aveau nici o capacitate în ei înșiși să realizeze făgăduința lui Dumnezeu. Singurul lucru pe care îl puteau face, era să-L creadă pe Dumnezeu. De fiecare dată când Dumnezeu le-a descoperit mai mult din Cuvânt, tot ce au putut face, a fost să-L creadă și să-L

accepte. Ei nu aveau putere să facă nimic, dar când a venit timpul ca Dumnezeu să-Și împlinească făgăduința, El a vizitat-o pe Sara conform Cuvântului Său și în conformitate cu timpul vieții, după care Sara a conceput și a născut fiul promis.

Ați văzut că în viețile noastre există promisiuni, dar noi nu avem puterea de a le împlini. Există momente în care rămânem blocați în capcana diavolului și credem că lucrurile se întâmplă așa în viața noastră pentru că este ceva în neregulă cu noi. Ne gândim că greșim undeva și că trebuie să facem un lucru mai bun; că nu suntem destul de hotărâți, dar vă voi spune adevărul. Dacă vreți să știți adevărul real, nu sunteți destul de hotărâți, și nu sunt hotărât. Și încă ceva: nu sunteți destul de sinceri, nu sunteți destul de dedicați, așa că atunci când diavolul aduce aceasta, nu există nici o cale să fii vreodată suficient de dedicat pentru a-L convinge pe Dumnezeu să facă ceva pentru tine.

Ești sincer, dar profetul a spus că trebuie să fii mai sincer. Trebuie să faci o treabă bună, și trebuie să faci o treabă și mai bună. Dacă ești credincios, trebuie să fii și mai credincios. Suntem de acord?

Când diavolul vine și spune că trebuie să fii mai angajat, spune doar atât: „Ai dreptate, trebuie, dacă aceasta nu va schimba felul în care mă vede Dumnezeu sau credința mea în Dumnezeu sau pe Dumnezeu care Își ține făgăduința. El nu așteaptă să fac ceva prin propria mea voință sau prin puterea mea, ci El așteaptă să-L cred, apoi să continui cu ceea ce cred și să merg mai departe în ceea ce m-a chemat El să fac.”

Vreau să spun că sunt lucruri pe care încă nu văd cum le voi face, până când nu le deschide Dumnezeu. Sunt lucruri pe care încă nu le înțelegem, și cum să le înțelegem dacă nu le deschide Dumnezeu? Este nevoie de descoperire divină. Și tu nu primești descoperire divină prin ore de lectură, dar dacă citești, și iar citești, deci dacă citești mai mult, ar trebui să citești mai mult; pentru că nu citești suficient Mesajul și nu asculți suficiente casete. Vedeți? Tu poți predica aceasta într-un fel în care toată lumea pleacă simțindu-se vinovată. „Nu am încă răpirea pentru că nu mă rog suficient, nu citesc suficient, nu ascult destule predici, nu citesc destule mesaje, nu sunt destul de consacrat sau destul de sincer.”

Ce a putut face Avraam pentru a produce un copil? Ce a putut face Sara pentru a naște un copil? Avraam nu a putut face nimic. A trebuit să fie mai sincer? Da. A trebuit să fie mai ascultător? Categorie. Trebuie să faci mai mult și tu. Da, dar până

când Dumnezeu te schimbă, ce vei face? Noi nu avem un sistem de insigne de merit prin care Dumnezeu să ne acorde câte una pentru anumite puncte, apoi să ne dea făgăduința. „Dacă mergi tot timpul la biserică, nu rata Cina, plătește zeciuiala și crește-ți copiii corect și atunci te voi vindeca.” Dacă ar trebui să trăim în această formă, am fi cei mai nenorociți oameni din lume, dar noi trăim într-o expresie a lui Dumnezeu, și Dumnezeu spune: „Eu am deja un plan cu tine și îl voi duce la împlinire. Tot ce îți cer să faci este să te predai Mie atunci când mă dezvălui ție.”

Credeți-mă că toate aceste lucruri se primesc prin credință, Dumnezeu ni le aduce prin credință. Avraam L-a crezut pe Dumnezeu. Când nu L-a crezut Avraam pe Dumnezeu? Dacă privim în urmă să vedem ce a spus Avraam și ce a făcut Avraam, vom vedea greșeli, greșeli. S-a dus la Haran cu tatăl său și cu Lot, a greșit; s-a dus în Egipt, a greșit; greșeală, greșeală și iar greșeală. Ce s-a schimbat? În toate acele greșeli, s-a schimbat ceva în scopul lui Dumnezeu cu el?

Dumnezeu i-a permis greșeala cu plecarea în Egipt ca să prefigureze sămânța lui care a coborât în Egipt. Avraam a plecat în Egipt pentru că în țară era foamete; când copiii lui Israel au plecat în Egipt, au făcut-o pentru că în țară era foamete. Când Avraam a trebuit să plece din Egipt, Dumnezeu a lăsat să izbucnească urgia împotriva casei lui Faraon; când a sosit timpul ieșirii copiilor lui Israel din Egipt, Dumnezeu a permis să izbucnească urgia împotriva casei lui Faraon. Este curios că atunci când Avraam a plecat din Egipt, a plecat bogat; și când au plecat copii lui Israel din Egipt, au plecat și ei bogați. Acesta este Dumnezeu.

Voi ziceți: „Dumnezeu este chiar și în greșelile lui Avraam?” Este Dumnezeu folosindu-Se de greșelile lui. Absolut! Dumnezeu este în fiecare parte a vieții noastre. El va permite ca să vă loviți degetele de la picior, ca să știți că vă doare dacă loviți piatra aceea. Vorbesc firește, dar așa este și în spiritual. Dumnezeu ne va permite să facem greșeli spirituale ca să realizăm că singura cale care funcționează, este calea lui Dumnezeu.

Dumnezeu ne-a supus acestei vieți și suntem în această lume dar nu suntem ai acestei lumi, dar suferim la fel din cauza acelor lucruri pentru care suferă și lumea. Dacă ai cataractă, porți ochelari; ai aparat dentar, iei pilule de Ibuprofen, dar noi luptăm aici prin credință, credem cine suntem și că Dumnezeu are un Plan cu viața noastră. Prin toate acestea, Dumnezeu ne vindecă și ne călăuzește. El face ceva în viața mea pentru că sunt aici cu un scop. Care este diferența? Noi facem greșeli iar

Dumnezeu Se folosește de greșelile noastre.

Am spus de mai multe ori că Avraam a ajuns la Gherar după schimbarea trupului. Ați putea crede că totul este perfect, dar el s-a dus în Gherar, și deși era schimbat, a păstrat vechea minciună, că Sara era sora lui. Noi știm ce s-a întâmplat acolo jos în Gherar și cum a ieșit în rușine. Este rușinos că Avraam a făcut aceeași greșală de două ori, dar știți, aceasta este singura Scriptură din toată Biblia, pe care un profet a preluat-o patru mii de ani mai târziu, și a spus că Avraam și Sara au primit o schimbare a trupului la vizita lui Dumnezeu. Așadar, Dumnezeu poate să lucreze, chiar dacă acționezi greșit. Cheia este să ai credința lui Avraam, să crezi că Dumnezeu te-a chemat și că El va împlini ce ți-a făgăduit.

„Bine, cred că o să mă descurc mai bine, pentru că vreau să fac totul mai bine.” Este cineva aici care nu vrea să fie mai sincer? Ridicați mâna. Apoi, vom avea o chemare la altar. Este cineva aici care nu vrea să se străduiască mai mult? Este cineva care nu vrea să fie moral? Toți vrem aceasta, prieteni, dar va fi nevoie de Dumnezeu să ne călăuzească pentru că sunt încă multe lucruri la care suntem orbi; sunt lucruri în care mergem în direcție greșită și sunt lucruri pe care Dumnezeu trebuie să ni le deschidă.

Dacă am privi înapoi la viața noastră, am vedea că putem avea încredere absolută în Dumnezeu care m-a chemat, mi-a adus Mesajul și El nu m-a părăsit niciodată în toate suișurile și coborâșurile mele și în toți pașii mei. El continuă să mă ducă mai departe și continuă să facă și pentru mine ceea ce a făcut pentru Avraam. El continuă să deschidă mai mult Planul Lui pentru mine iar eu Îl văd tot mai clar. Amin.

„Oh, voi primi o sămânță; nu va fi a slujitorului meu, ci va veni din mine și va veni prin Sara.” Cu fiecare pas, Dumnezeu l-a învățat pe Avraam mai mult. Mulțumim lui Dumnezeu!

Să mergem la Romani 4. Păstrați și locul din Geneza, pentru că voi reveni. Romani 4.17-22:

„după cum este scris: „Te-am rânduit să fii tatăl multor neamuri.” El, adică, este tatăl nostru înaintea lui Dumnezeu, în care a crezut, care înviază morții, și care cheamă lucrurile care nu sunt ca și cum ar fi.

Nădăduind împotriva oricărei nădejdi, el a crezut, și astfel a ajuns tatăl multor

neamuri, după cum i se spusese: „Așa va fi sămânța ta.”

Și fiindcă nu a fost slab în credință, el nu s-a uitat la trupul său care era îmbătrânit,-avea aproape o sută de ani,-nici la faptul că Sara nu mai putea să aibă copii.

El nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință, ci întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu,

Deplin încredințat că El ce făgăduiește, poate să și împlinească.

De aceea credința aceasta, „i-a fost socotită ca neprihănire.”

Mulțumim lui Dumnezeu pentru ceea ce scrie în Romani și în Evrei. În Romani spune că Avraam nu a fost slab în credință. „Bine, atunci cum este cu Ismael?” Nu știu, dar el nu a fost slab în credință. „Atunci cum este cu Lot?” Nu știu, dar el nu a fost slab în credință, ci tot timpul a devenit tot mai puternic în credință. Avraam nu a slăbit în credință, ci a devenit tot mai puternic, a crezut făgăduința și a devenit tot mai sigur de Dumnezeu, tot mai încrezător în Planul lui Dumnezeu cu el. Astfel, a început să renunțe la propriile lui idei și să-L ia doar pe Dumnezeu pe Cuvânt.

În mesajul **A avea credință în Dumnezeu**, fratele Branham a spus:

*„Subiectul meu este **A avea credință în Dumnezeu**. Noi suntem învățați de Cuvântul binecuvântat al lui Dumnezeu că credința vine prin auzire iar auzirea vine prin Cuvântul Său sau cu Cuvântul. Credința este de asemenea o experiență și de multe ori credința primită printr-o experiență anterioară, face credința să crească, credința fiind substanța lucrurilor nădăjduite și dovada lucrurilor nevăzute.*

Foarte mulți oameni nu reușesc să găsească sensul real a ceea ce este credința. Unii oameni cred că credința este o emoție sau o senzație, dar Biblia spune că credința este substanța lucrurilor nădăjduite.”

Fratele Branham ne-a spus că de multe ori credința ce o avem printr-o experiență anterioară, face ca credința să crească. De ce? Pentru că am trecut prin multe lucruri care ne-au învățat să ne bazăm pe credință și nu pe noi înșine.

Să ne întoarcem la Geneza 22. Vreau să privesc la marele test al lui Avraam. Este o poveste foarte familiară dar pentru mine, când privesc la acest test, când îl ia pe Isaac și-l duce pe muntele Moria, văd un om care a ajuns la credința și încrederea

desăvârșită în făgăduința lui Dumnezeu. Dacă privim înapoi la ceea ce a făcut Avraam, cum a ascultat sau cum s-a supus doar parțial Cuvântului; cum a mers în Egipt, în Gherar sau cum l-a avut pe Ismael; când privesc la toate aceste lucruri văd un om care îl crede pe Dumnezeu până la capăt. El a călcat și la stânga și la dreapta, dar Dumnezeu l-a purtat prin toate acele situații și a ajuns la Geneza 22, unde găsim un om care a ajuns la o maturitate despre care eu pot spune că este scopul sau ținta noastră. Geneza 22.1-3:

„După aceste lucruri, Dumnezeu a pus la încercare pe Avraam, și i-a zis: „Avraame!” „Iată-mă,” a răspuns el.

Dumnezeu i-a zis: „Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu pe care-l iubești, pe Isaac; du-te în țara Moria și adu-l ardere de tot acolo, pe un munte pe care ți-l voi spune.”

Avraam s-a sculat dis de dimineață, a pus șaua pe măgar, și a luat cu el două slugi, și pe fiul său Isaac. A tăiat lemne pentru arderea de tot, și a pornit spre locul, pe care i-l spusese Dumnezeu.”

Ascultați! Acest lucru nu este logic. Dumnezeu i-a promis lui Avraam că va primi o sămânță, și El a continuat să confirme această făgăduință că va avea o sămânță de urmași pe pământ; o sămânță și o țară și a continuat să dezvăluie acest lucru până când i-a dat Sarei o descoperire și s-a născut Isaac, sămânța făgăduită. Și acum, Dumnezeu vine să-l încerce pe Avraam iar testul era că El îi lua chiar dovada în care a crezut de-a lungul timpului, punctul culminant al credinței lui și a tuturor experiențelor lui.

Astfel, Dumnezeu i-a spus: „Acum ia această dovadă a credinței tale, lucrul pe care l-ai crezut și spre care te-ai îndreptat toată viața, și ucide-l.” Nu are nici o logică, dar Avraam a ajuns în punctul în care nu mai avea încredere în logică pentru că a învățat să-l ia pe Dumnezeu pe Cuvânt. Aș spune că era același om, dar nu mai era același bărbat care a ieșit din țară cu tatăl său și a mers la Haran; și după aceea l-a luat pe Lot și a mers în țara făgăduită. Nu mai era același bărbat care a plecat în Egipt, care a mers în Gherar sau care a luat-o pe Agar și a venit Ismael; este același om la înfățișare, dar la interior, în Avraam s-a schimbat ceva. În călătoria sa, el a învățat ceva.

Să privim la versetul 4. Nu vreau să mergem la versetul 4, ci vreau să privim la Avraam căruia i s-a cerut să facă ceva ce el nu putea explica. Absolut! Am crezut că Avraam a avut nevoie de credință înainte de a trăi viața care a trăit-o, dar acum

el avea nevoie de un alt nivel de credință. Avraam nu s-a certat cu Dumnezeu și nu a cerut o altă alternativă, ci el s-a ridicat, a pus șaua pe măgar, a luat doi slujitori cu el, a luat pe Isaac, lemne, foc și un cuțit, și a plecat. Eu spun: „Dumnezeu să ne aducă și pe noi la același nivel de credință!”

Geneza 22.4-5:

„A treia zi, Avraam a ridicat ochii, și a văzut locul de departe.

Și Avraam a zis slugilor sale: „Rămâneți aici cu măgarul; eu și băiatul, ne vom duce până colo să ne închinăm, și apoi ne vom întoarce la voi.”

Noi am vorbit de multe ori despre această Scriptură, dar aceasta este o declarație a credinței lui Avraam în făgăduința lui Dumnezeu. Avraam nu era necredincios și nu se îndoia deloc de Cuvântul lui Dumnezeu, și Avraam nu a reacționat în nici un fel pentru că știa că Dumnezeu i-a spus: „În Isaac vei avea o sămânță.” Avraam știa că sămânța făgăduită era Isaac, și pentru a arăta că are încredere în Cuvântul lui Dumnezeu, el nu a încercat să-l salveze pe Isaac, și noi știm că în Evrei scrie că Avraam era hotărât să-lucidă pe Isaac. Deci, Avraam nu a venit cu un alt plan, ci l-a luat pe Dumnezeu pe Cuvânt.

Astfel, acum avem două lucruri care par a fi în contradicție: „În Isaac vei avea o sămânță,” și: „Ucide-ți fiul!” Astfel, Avraam s-a dus pe muntele Moria pentru a împlini cerința lui Dumnezeu, să-lucidă pe Isaac. Când a ajuns acolo, a lăsat pe cei doi slujitori să-i aștepte, și a spus:

„Rămâneți aici cu măgarul; eu și băiatul ne vom duce acolo să ne închinăm, apoi ne vom întoarce la voi.”

Cine mergea să se închine? „Eu și băiatul.” Cine avea să se întoarcă înapoi? Țin locul acesta deschis și mă întorc la Evrei 11.17-19:

„Prin credință a adus Avraam jertfă pe Isaac, când a fost pus la încercare; el, care primise făgăduințele cu bucurie, a adus jertfă pe singurul lui fiu.

El căruia i se spusese: „În Isaac vei avea o sămânță care îți va purta numele.”

Căci se gândea că Dumnezeu poate să învieze chiar și din morți; și, drept vorbind, ca înviat din morți l-a primit înapoi.”

Mintea lui Avraam nu a căutat un plan alternativ, ci a crezut atât de mult Cuvântul lui Dumnezeu, încât, dacă Dumnezeu i-a cerut să distrugă chiar dovada făgăduinței, Avraam s-a supus crezând că Dumnezeu poate să-l învieze din morți. Și în felul acesta l-a și primit înapoi. Avraam era atât de sigur pe Dumnezeu, încât nu a avut nici o îndoială când El i-a cerut să-l aducă jertfă pe Isaac.

Avraam nu a spus: „Poate nu Isaac este cel promis. Poate L-am înțeles greșit pe Dumnezeu.” Nu, ci el L-a înțeles bine pe Dumnezeu și știa că Isaac era sămânța făgăduită. În Evrei ni se spune ce era în mintea lui Avraam. El s-a gândit: „Acesta este Cuvântul lui Dumnezeu,” și Avraam nu a adăugat nimic la Cuvântul lui Dumnezeu pentru că nu îl dirija.

Dar mai înainte, când îl mânuia, i s-a spus: „Du-te în țara făgăduită și rămâi în țara în care ți-am spus.” Iar fratele Branham ne spune: „Avraam a spus: „Cu siguranță Dumnezeu nu mă va lăsa să stau aici când va fi foamete. El va înțelege că eu trebuie să plec ca să mănânc.” Aceasta înseamnă să mănânc Cuvântul.

Dumnezeu i-a spus: „Din coapsele tale va ieși sămânța.” Dar a venit Sara cu planul ei: „Știi, Agar...și este legal,” iar el a spus: „Da, sunt de acord cu tine. Acesta este încă Cuvântul. Bine, vom urma planul acesta.” Dar nu acesta era planul lui Dumnezeu, dar ei l-au urmat oricum. Ce făcea? Adăuga propria sa interpretare la Cuvânt și a produs un Ismael.

Dar acum, Avraam ajunge la un moment de încercare, și acesta este cel mai greu test dintre toate; mai greu decât să părăsească Haldea și să plece din țară, mai greu decât să rămână într-un ținut unde era foamete. Ultimul test a fost cel mai greu dintre toate, dar motivul pentru care Avraam este tatăl credinței, este că el a ajuns la o credință desăvârșită. „Ucide chiar dovada promisiunii.” „Dacă aceasta vrei, aceasta voi face. Haide, fiule! Hai să mergem!” Ce se gândea Avraam? Nu știu exact la ce se gândea, dar evreii spun că avea gânduri. Ei spun că se gândea că Dumnezeu putea să-l învie pe Isaac din nou, ceea ce înseamnă că Avraam era pe deplin convins și a ascultat de Cuvântul lui Dumnezeu, nu s-a îndoit niciodată de făgăduința inițială.

Ce situație imposibilă din punct de vedere intelectual! Dumnezeu l-a adus pe Avraam într-un punct în care să asculte și să nu amestece nici un raționament la ascultarea lui.

Să ne întoarcem la Geneza 22.6-8:

„Avraam a luat lemnele pentru arderea de tot, le-a pus în spatele fiului său Isaac, și a luat în mână focul și cuțitul. Și au mers astfel amândoi împreună.

Atunci Isaac, vorbind cu tatăl său Avraam, a zis: „Tată!” „Ce este, fiule?” i-a răspuns el. Isaac a zis din nou: „Iată focul și lemnele; dar unde este mielul pentru arderea de tot?”

„Fiule,” a răspuns Avraam, „Dumnezeu îți va oferi El însuși un miel pentru arderea de tot.” Și au mers amândoi împreună înainte.” Amin.

Cred că fratele Markus a spus despre manifestarea Tragerii a treia, când vei spune ceva și nici măcar nu vei ști ce spui.

Din Cartea Evreilor știm că Avraam nu se gândea că Dumnezeu îi va oferi un alt miel, ci îl va învia pe Isaac. Când fiul său l-a întrebat despre mielul de jertfă, nu a fost gândul lui Avraam, ci din gura lui a ieșit ceva la care nici nu s-a gândit; iar ceea ce a ieșit din gura lui Avraam, a fost Cuvântul vorbit.

Umblând în ascultare desăvârșită, Avraam a avut propriul lui gând cu privire la felul cum va lucra Dumnezeu în Planul Său, dar nu se îndoia de Cuvânt. Totuși, el s-a gândit cum va face Dumnezeu acel lucru.

În timp ce mergeau înainte, Isaac i-a pus o întrebare: „Tată, iată focul și lemnele, dar unde este mielul?” Și Avraam a răspuns: „Dumnezeu Își va oferi El însuși un miel pentru arderea de tot.” Și exact aceasta a făcut Dumnezeu, arătând că Avraam a vorbit Cuvântul lui Dumnezeu. Amin. Aceasta a fost Trageria a treia, a fost Cuvântul vorbit care a venit atunci când Avraam a mers în ascultare deplină de Dumnezeu. Nu a fost gândul lui Avraam, ci a ieșit din gura lui Dumnezeu: „Dumnezeu Își va oferi El însuși un miel pentru arderea de tot.”

„Când au ajuns la locul pe care i-l spusese Dumnezeu, Avraam a zidit acolo un altar, și a așezat lemnele pe el. A legat pe fiul său Isaac și l-a pus pe altar, deasupra lemnelor.

Apoi Avraam a întins mâna și a luat cuțitul, ca să junghie pe fiul său.

Atunci, Îngerul Domnului l-a strigat din ceruri și a zis: „Avraame! Avraame!” „Iată-mă!” a răspuns el.

Îngerul a zis: „Să nu pui mâna pe băiat și să nu-i faci nimic; căci știu acum că

te temi de Dumnezeu, întrucât n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine.”

Avraam a ridicat ochii și a văzut înapoia lui un berbec încurcat cu coarnele într-un tufiș, și Avraam s-a dus de a luat berbecul și l-a adus ca ardere-de-tot în locul fiului său.

Avraam a pus locului acelaia numele: „Domnul va purta de grijă”. De aceea se zice și azi: „La muntele unde Domnul va purta de grijă”. (Geneza 22.9-14.)

Dumnezeu a văzut ascultarea omului, și a oferit o cale, Dumnezeu a oferit un Plan. Nu a trebuit să-și dea singur seama, nu a făcut compromis, nu a ocolit și nu a dirijat nimic, ci doar a ascultat, iar Dumnezeu i-a oferit în mod supranatural, exact ceea ce Avraam avea nevoie, ca să poată ține Cuvântul. Când a vorbit Avraam? Fratele Branham spune că erau acolo sus, adunând pietre pentru altar. Au căutat peste tot pe vârful aceluia munte, dar nu au văzut nici un berbec, dar Dumnezeu a creat un berbec după Cuvântul vorbit de Avraam. De ce a creat Dumnezeu acel berbec? Pentru că Dumnezeu îi dăduse deja făgăduința lui Avraam, iar El nu își schimbă niciodată Cuvântul. Dumnezeu își va ține întotdeauna promisiunea.

Dumnezeu tocmai l-a testat pe Avraam, și l-a dus în sfârșit, acolo unde trebuia să fie.

Prieteni, Avraam a fost exact acolo unde a prevăzut Dumnezeu că va fi; acolo l-a condus Dumnezeu de-a lungul timpului.

Cred din toată inima că această Mireasă va ajunge la același fel de credință; o credință care nu se îndoiește, nu raționează, nu face un alt plan ca să plece pe timp de foamete, ci va face exact ce spune Dumnezeu.

Avraam a trebuit să renunțe la multe lucruri ca să meargă pe muntele Moria; a trebuit să renunțe la emoțiile lui, la gândurile și la dorințele lui, la reputația lui.

Fratele Branham ne-a vorbit tot timpul despre faptul că Avraam a spus tuturor: „Voi avea un fiu!” Dar toți au râs de el și l-au batjocorit: „Hei, tată al națiunilor, unde este fiul tău?” Și acum vine împlinirea promisiunii iar Avraam este îndreptățit. Apoi, Dumnezeu îi spune să ia chiar dovada aceea și s-o ucidă. El a renunțat la tot pentru a păstra Cuvântul lui Dumnezeu, și în conformitate cu făgăduința, Dumnezeu i-a dat lui Avraam puterea Cuvântului vorbit, și i-a dat în mod

supranatural un berbec care să ia locul fiului său. Noi vrem să vedem lucruri supranaturale, dar încă încercăm să mergem în Egipt ca să avem pâine; vrem să avem lucruri supranaturale, totuși ne gândim la Agar. Dacă vrem să-L vedem pe Dumnezeu lucrând supranatural, trebuie să rămânem cu Cuvântul lui Dumnezeu și să-L lăsăm pe Dumnezeu să Se îngrijească de împlinirea Cuvântului Său.

Avraam nu se simțea responsabil de împlinirea făgăduinței. „Ajută-mă să trec peste toate acestea; nu vreau să mă simt responsabil de vindecarea trupului cuiva pentru că Tu ești Singurul Vindecător care există. Nu vreau să fiu responsabil și să încerc să rezolv lucrurile așa cum ai spus că vor fi, ci vreau doar să am încredere în Tine că le vei rezolva Tu. Vreau să trec dincolo de acele lucruri și să ajung acolo unde nu eu trebuie să am grijă de lucrurile de care Te vei ocupa Tu. Tot ce trebuie să fac eu, este să stau la picioarele Cuvântului, și să spun: „Doamne, Tu ai spus Cuvântul iar eu nu știu să fac altceva decât să Te cred.”

Ilie a făcut tot ce i-a spus Dumnezeu să facă pe muntele Carmel, adică a ucis animalele, a pus lemnele în ordine și a acoperit totul cu apă; a putut să facă totul așa cum a văzut în vedenie, dar niciodată nu ar fi putut să facă să coboare acel foc din cer. Acea era sarcina lui Dumnezeu. Tot ce a putut face Ilie, a fost să spună: „Doamne, am făcut toate acestea la porunca Ta.” Apoi a trebuit să aștepte.

Când Moise a luat toiagul, Dumnezeu i-a spus: „Aruncă toiagul acela jos!” Și toiagul s-a transformat într-un șarpe. „Acum ridică-l.” Și șarpele a devenit din nou toiag. Apoi s-a dus la Faraon și l-a aruncat din nou jos, iar lane și lambre și-au aruncat și ei toiegele jos și s-au făcut șerpi. Moise nu a putut face nimic. El nu a venit cu planul B, nu s-a scuzat că nu a știut că au și ei șerpi și fratele Branham spune că Moise a făcut tot ce i-a spus Dumnezeu să facă, și acum, tot ce putea face, era să stea pe loc și să-L aștepte pe Dumnezeu. Și Dumnezeu a făcut ca șarpele lui Moise să înghită ceilalți șerpi, apoi Moise a prins șarpele lui de coadă și s-a transformat din nou în toiag; așa că acum, avea și toiegele lor în toiagul lui.

Avraam nu a putut face nimic altceva decât să se încreadă în Cuvântul lui Dumnezeu. Ascultați! Există o mulțime de lucruri pe care tu și eu, nu le putem face. Nu putem să ne vindecăm trupul, nu putem să ne salvăm copiii și multe altele pe care putem să le enumerăm, dar noi putem face un singur lucru: prin îndurarea lui Dumnezeu, putem spune „Amin,” la fiecare Cuvânt al Său, și Dumnezeu să ne alinieze la tot Cuvântul. „Doamne, mă voi supune și nu voi primi nici un gând suplimentar, nici un plan suplimentar, ci Te voi crede pe Cuvânt. Și

dacă Te accept pe Tine și Cuvântul Tău, nu mai este responsabilitatea mea, ci este responsabilitatea Ta.”

Avraam mergea alături de fiul său promis pe care trebuia să-lucidă. El avea o dilemă dar nu-și făcea griji și era hotărât să o facă. Fiul său, l-a întrebat: „Unde este mielul de jertfă?” Iar el a răspuns: „Dumnezeu ne va da o jertfă.” Nu aceasta a spus, ci el a zis: „Dumnezeu Își va oferi El însuși o jertfă.” Dumnezeu a făcut promisiunea, și Dumnezeu este Cel care trebuie să o țină.

Ascultați! Nu noi am inventat Mesajul, ci a venit din mintea lui Dumnezeu; acesta este Cuvântul lui Dumnezeu și nu noi trebuie să-l păstrăm, ci Dumnezeu este Cel care îl păstrează. Nu noi trebuie să-L împlinim, ci noi trebuie doar să-L credem și să mergem în El, și El îl va împlini. Dumnezeu Își va asigura tot ce trebuie ca să-și ducă scopul la împlinire. Nu depinde de noi. De noi depinde să-l primim, să-L credem și să-L ascultăm, de restul Se îngrijește Dumnezeu. Dacă ai probleme cu supunerea, El știe cum să te miște înainte, deoarece nu te va pierde

Haideți să ne uităm la versetul 15, vom citi până la versetul 18:

„Îngerul Domnului a chemat a doua oară din ceruri pe Avraam,

Și a zis: „Pe Mine Însumi jur, zice Domnul; pentru că ai făcut lucrul acesta, și n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu,

Te voi binecuvânta foarte mult, și-ți voi înmulți foarte mult sămânța, și anume: ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării; și sămânța ta va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei.

Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, pentru că ai ascultat de porunca Mea.”

Ascultați! După ce Avraam a făcut lucrul acesta în supunere pe Muntele Moria, Dumnezeu a coborât în supranatural și a confirmat din nou făgăduința și a spus: „Pentru că Mi-ai ascultat Glasul și ai făcut aceasta...” Ascultați! Nu a fost un legământ nou, nu a fost o promisiune nouă, ci Dumnezeu a reconfirmat vechiul legământ, vechea făgăduință. În mintea lui Dumnezeu nu s-a schimbat nimic, și Dumnezeu nu a așteptat ca Avraam să se supună, ci El l-a binecuvântat pe Avraam pentru ascultarea lui, și a spus: „Jur pe Mine Însumi că voi face aceasta, că voi face aceea și voi face cealaltă.” Dumnezeu a fost atât de mulțumit de Avraam, încât Și-

a confirmat făgăduința încă odată. Nu a fost o făgăduință nouă, ci a întărit făgăduința inițială.

În mesajul **Așteptare**, fratele Branham spune:

„Aflăm că fiul promis nu a venit imediat, ci după douăzeci și cinci de ani, dar în loc să slăbească în credință, Avraam s-a întărit și mai mult în credință, pe măsură ce așteptarea era și mai mare. Dacă a trecut o lună și nu s-a întâmplat nimic, iar Sara era mai bătrână cu o lună, a crezut mai mult deoarece știa că Dumnezeu își va împlini făgăduința. Pentru ea, era mult mai bine să aibă copilul la nouăzeci de ani, decât să-l aibă la șaizeci de ani. Vedeți ce vreau să spun? Cu cât trecea timpul, minunea era tot mai mare. Dar Avraam nu a slăbit în credință, ci a devenit mai puternic tot timpul.”

Biblia spune că noi suntem copiii lui Avraam, astfel, fiind morți în Hristos, suntem sămânța lui Avraam, și moștenitori prin făgăduință; suntem moștenitorii făgăduinței lui Avraam pentru că lui i-a fost dată făgăduința. Și dacă suntem moștenitori cu Avraam, suntem copiii lui Avraam. Astfel, când Dumnezeu face o făgăduință, noi avem aceeași credință ca și părintele nostru, crezând că ea se va împlini negreșit. Nu poate fi altfel.”

În mesajul **Sămânța ta va stăpâni porțile vrăjmașului după încercare**, citim:

„Dumnezeu te testează. Așa cum a făcut cu Avraam, El a testat sămânța lui Avraam după el. Motivul pentru care nu avem poarta vrăjmașului; motivul pentru care sunt atât de multe printre noi, este că nu suntem capabili să suportăm testul. Lăsați-mă să vă spun ceva. Testul Cuvântului este corect.”

Mai departe, în același mesaj, el spune:

„Promisiunea a fost făcută lui Avraam și seminței lui după el. După ce l-a încercat pe Avraam, după ce a trecut de încercare, Dumnezeu i-a promis lui Avraam că sămânța lui va stăpâni poarta dușmanului. Avraam fusese deja convertit, am putea spune de la păgânism la Dumnezeu, apoi Dumnezeu i-a dat un semn al Duhului Sfânt, tăierea împrejur, iar după tăierea împrejur, a venit testul.”

Ascultați! Dacă i s-a întâmplat lui Avraam, ni se va întâmpla și nouă. Dumnezeu ne va încerca. Ce caută El? Credința desăvârșită. El caută pe cineva care să umble cu Dumnezeu. Dumnezeu conduce, Dumnezeu stabilește Adevărul, iar eu voi spune:

„Doamne, Tu ai spus-o. Nu știu cum o vei face, dar eu am încredere în Tine.”

Am ajuns în situația că cineva din familia noastră a fost testat pozitiv pentru covid. Noi știm ce înseamnă aceasta. Știm că dacă este un test pozitiv, urmează carantină și probleme pentru toți ceilalți. Dar am ajuns în sfârșit acolo, încât am spus: „Doamne, aceasta este situația, sunt în mâinile Tale. Tu știi că am de făcut o călătorie în Uganda, și vreau să mă asigur, de dragul fratelui Abraham și a familiei lui, că vom fi acolo.” Vreau să fac tot ce pot, dar la sfârșitul zilei trebuie să fie Dumnezeu.

Eu nu pot face mai mult, vreau doar să fiu credincios în slujba mea de a predica atunci când este timpul meu să predic, și să fac ceea ce m-a chemat Dumnezeu să fac. Sunt atât de multe lucruri pe care deja le pot face, dar aș putea să mă comport ca struțul: să-mi bag capul în pământ și să spun că totul este bine; dar atunci nu aș fi chiar sincer. M-aș putea duce înaintea lui Dumnezeu și să spun: „Doamne, aceasta este situația și am încredere în Tine. Vreau să rămân în postul meu de datorie, vreau să merg în Uganda, vreau să fac ceea ce m-ai chemat să fac, dar dacă ai un alt plan, depinde de Tine. Eu nu pot schimba nimic, pentru că aceasta este situația.”

Prieteni, vă spun că acum cinci, șase, sau opt ani , nu eram așa. Atunci m-aș fi gândit bine dacă nu aș putea răspunde „în felul acesta.” Și voi ați fost așa. Suntem împreună în această barcă.

Cu ani în urmă, aș fi încercat să spun: „Pentru slujbă și din cauza aceasta sau din cauza aceea, trebuie să mă asigur că aceasta...și este mai bine să...” Ascultați! Nu voi merge să fac test de fiecare dată când strănut, dar dacă am o problemă reală, dacă există o problemă adevărată și Dumnezeu mi-o pune pe inimă, atunci trebuie să fiu sincer și responsabil. I-am spus soției mele că suntem șase în familie, iar dacă rămânem acasă de fiecare dată când cineva strănută sau tușește...Vedeți? Atunci ne vedem peste câțiva ani.

Vreau să spun că nu se va întâmpla așa, nu vorbesc despre aceasta, ci vreau să spun că atunci când îți pierzi simțul gustului și spui: „Am avut un covid stupid, dar nu-mi pasă, căci Dumnezeu va avea grijă de mine. Oricum, mă duc la părășie,” aceasta nu este credință, prieteni. Nu este cinste, nu este corectitudine; pur și simplu nu este corect. Este o sfidare, este o nebunie care s-a înrădăcinat mai mult în frică decât în credință; mai mult în mândrie decât în credință. Dumnezeu

permite aceste lucruri și noi nu le putem schimba. Ce poți face în privința aceasta?

La un moment dat, poți să spui: „Doamne, sunt în mâinile Tale. Dacă îmi permiți, voi avea încredere că este corect și voi face aceasta, deși mă simt de parcă...Ar trebui să fac aceasta, dar depinde de Tine. Tu știi că pentru mine am luat decizia ușor.” Cum am luat decizia ușor? Pentru că acum doi ani a fost o decizie foarte grea să mă gândesc la covid. Dumnezeu i-a permis aceasta diavolului pentru că sunt lucruri pe care le rezolvă în noi, și când El face aceasta, poate să nu fie o boală, poate fi altceva; un dezastru financiar sau un dezastru natural, sau cine știe ce ar putea fi? Dar Dumnezeu Își desăvârșește credința în Mireasa Sa până când Ea va renunța să mai încerce să aibă grijă de Ea însăși. Ea renunță să mai joace jocuri, renunță să meargă în Egipt, renunță să mai piardă timpul; nu o mai are pe Agar, și ajunge în sfârșit, să spună: „Doamne, sunt aici. Dumnezeule, sunt aici și vreau ceea ce vrei Tu. Accept ceea ce permiți Tu, accept să mă schimb pentru că numai Tu mă poți schimba.”

Eu cred că Dumnezeu ne aduce la maturitate, prieteni, astfel încât, credința care este în noi, să ne domine viețile; o credință reală, o credință constantă, o credință solidă, nu arogantă și mândră; nu o sfidare a diavolului. Tu nu-l poți nega pe diavolul și nu poți scuipa pe el. Diavolul este un duh și este invizibil, nu poți scuipa pe el și nu-l poți călca cu picioarele pe cap. El nu are un cap fizic ca să-l poți călca cu picioarele.

La un moment dat trebuie să spuneți că Dumnezeu deține controlul. Eu cred în Cuvântul lui Dumnezeu. „Dumnezeule, Te cred pe Cuvânt și am încredere în Tine că vei face ceea ce numai Tu poți să faci.” La un moment dat, trebuie să spui: „Doamne, sunt în mâinile Tale, nu în ale mele. Dacă nu mă protejezi Tu, nu voi fi protejat; dacă nu mă hrănești Tu, nu sunt hrănit; dacă nu mă ocrotești Tu, sunt fără ocrotire. Eu nu pot decide singur, de aceea voi urma Cuvântul Tău. Am încredere în Tine și nu mă voi mai îngrijora pentru mine cu privire la sfârșitul vieții mele, ci mă voi baza pe Cuvântul Tău și Îl voi urma.”

Mireasa trebuie să ajungă la un nivel înalt de credință, și acel nivel mai înalt de credință, nu este...Uitați-vă la Avraam. Când a ajuns la desăvârșirea credinței, nu a aruncat munții în mare, dar Dumnezeu i-a spus:

„Ucide-ți fiul!” Iar el s-a ridicat, a încărcat tot ce avea nevoie pe un măgar, și a zis:

„Fiule, hai să mergem.”

„Ce vrei să faci?”

„Merg să-miucid fiul.” Ce era aceasta? Credința desăvârșită.

„Dar nu ți-a spus Dumnezeu că Isaac va fi sămânța ta? Nu este el acela despre care ți-a vorbit Dumnezeu?”

„Da, el este acela.” Credeți că Dumnezeu S-a răzgândit? „Nu, el este.”

„Și ce vei face?”

„Mă duc să-lucid.”

„Dar ai spus că el este acela. Cum împaci aceste două gânduri?”

„Nu depinde de mine să împac aceste două lucruri, eu trebuie doar să ascult de Dumnezeu și de Cuvântul Lui, iar El va împăca aceste două lucruri. Fiule, vino să mergem.”

„Ce vom face, tată?”

„Vom aduce o jertfă.”

„Dar, unde este mielul?”

„Dumnezeu Își va oferi El Însuși un miel.” Aceste cuvinte au devenit Cuvântul vorbit care a creat un miel. Pentru mine, aceasta este credința perfectă. Nu a fost un spectacol public, și nu i-a adus nici un fel de laude și nici merite lui Avraam. El nu s-a dus acolo pentru a dovedi ceva, nu a dovedit nimănui nimic pentru că pe acel vârf de munte nu era decât el și fiul său, dar acolo a adus Dumnezeu supranaturalul. Pentru că Avraam a crezut Cuvântul Lui, pentru mine, este credința perfectă.

Când am citit această poveste, m-am putut vedea până la capăt. Am putut să văd pașii mei greșiți și imaturitatea; pot vedea ideea greșită despre cum se va împlini Cuvântul, pot vedea tot. Când privesc în urmă, mă pot vedea, prietenii. Avraam a avut câteva povești, eu am o mulțime de povești, dar spun: „Doamne, dacă ai putut să mă aduci până aici, poți să mă duci până la acea credință perfectă în care să Te urmez cu umilință și să Te privesc cum îplinești supranaturalul și cum faci Tu tot ce eu nu pot face.”

Noi putem ajunge, în sfârșit, să avem încredere deplină în Dumnezeu și numai în Dumnezeu. Vom amesteca această încredere în Dumnezeu cu încrederea în noi înșine? Este timpul să spunem că nu putem face aceasta, dar dacă voi continua să-L cred și să pășesc cum spune El să pășesc și să merg unde spune El să merg, Dumnezeu va face tot ce a promis că va face.

În ce călătorie suntem, prieteni! În ce mă privește, simt că Dumnezeu îmi spune: „Ridică-te sus, Chad! Este timpul să renunți la actorie; este timpul să renunți să te temi de lume și să ai încredere în Cuvântul lui Dumnezeu.”

Știți, nu este treaba noastră să explicăm tot ce nu putem explica; nu este treaba noastră să apărăm Mesajul și nu este treaba noastră să-i facem pe toți să vadă ce vedem noi. Dar ce putem face? Putem crede ceea ce ne arată Dumnezeu și să acționăm ca atare, și dacă putem continua să credem ceea ce a hotărât Dumnezeu și acționăm ca atare, Dumnezeu va avea grijă de restul. Eu cred acum mai mult decât am crezut înainte.

Vreau să citesc un ultim pasaj din mesajul **Dumnezeul acestei epoci rele:**

„Noi aflăm acum că această epocă rea, este să-i dovedească lui Satan că Ea nu este ca Eva; că Ea nu este acel fel de femeie. Ea, Mireasa va fi încercată prin Cuvânt așa cum a fost încercată și mireasa lui Adam prin Cuvânt. Mireasa lui Adam a crezut fiecare bucățică din Cuvânt dar a fost confuză la o singură făgăduință, că „El este Același ieri, azi și în veci.” „Astăzi.” Vedeți, a căzut la o singură promisiune sub ispita vrăjmașului, față în față. Și acum, poporul care este chemat pentru Numele Lui, desigur, este Mireasa Lui. Ea urmează să vină din nou în contact cu același lucru; nu doar prin adevăr denominațional, sau ceva, ci prin fiecare Cuvânt.” Amin.

A fost încercată prima epocă a bisericii? A fost încercată națiunea Israel? A fost încercată. Amin. Și această Mireasă va fi încercată de Cuvânt și Ea va rezista la testul Cuvântului. Nu cuvântul Ei, ci Ea va sta pe tot ceea ce spune Cuvântul. Eu spun: „Dumnezeule, fă-mă credincios.”

Credința nu este ceea ce obișnuiam să credem. Eu mă gândeam că credința este ca și cum ai fi foarte puternic și strigi la diavol. Vreau să spun că așa am gândit ca pentecostal, așa că acum spun: „Doamne, iartă-mă!” Am început ca un copil. Pentru mine a fost o retorică (arta de a vorbi frumos și de a convinge un auditoriu), dar am avut o retorică puternică deoarece înăuntru aveam puțină frică;

și cu cât îți este mai frică, cu atât retorica devine mai tare. Dar cu cât am experimentat mai multă credință, cu atât mă liniștesc mai mult cu privire la lucrurile care se întâmplă, și cred că Dumnezeu le va rezolva. Mă supăr mai puțin, vorbesc mai puțin despre ele și strig mai puțin la diavol. Sper că înțelegeți ce spun.

Eu vreau să am o credință matură, o credință de încredere care să nu mă lase și să nu depindă de mine să rezolv ceva, care stă acolo ferm și crede că Domnul a avut grijă de mine înainte de a-L chema, și va avea grijă de mine din nou. El m-a chemat cu un scop și nu mi se va întâmpla nimic până când El nu împlinește scopul Lui cu mine. Nu mi se va întâmpla nimic decât dacă trece mai întâi pe la biroul lui Dumnezeu. Eu cred aceasta și voi accepta ceea ce vine și cred că El mă va scoate din toate deoarece Scriptura spune că necazurile celor dreți sunt multe, dar Dumnezeu îi scoate din toate.

Așadar, eu îl cred pe Dumnezeu și vreau să-L cred mai mult, și spun: „Dumnezeule, dă-ne acel fel de credință ce o avea Avraam.” Și cred că acesta este felul de credință pe care ne-o aduce, prieteni.

Când privim în urmă, spunem: „Da, am făcut aceasta, am făcut aceea și cealaltă, dar El m-a scos din toate și m-a adus până unde sunt astăzi; și aștept cu nerăbdare să spun: „Doamne, Tu m-ai ținut acolo și mă vei ține și aici, așa că voi continua să merg înainte și să am încredere în Tine.” Amin.

Toate aceste lucruri care se întâmplă în lume, sunt doar pentru desăvârșirea Miresei; toate aceste lucruri cu care ne confruntăm, tot ce se întâmplă... vreau să spun că dacă te uiți la știri, vezi că peste tot se întâmplă tot felul de lucruri. Tocmai am aflat că sunt cinci sau șase națiuni care opresc călătoriile în partea de sud a Africii și s-au oprit în Malawi și în Mozambic. Ghici ce țară este chiar deasupra lor? Uganda. Ce poți face în privința aceasta? Poți țipa la diavolul, dar Dumnezeu este în control. Lucrul ce mi-l doresc cel mai mult, nu este să merg în Uganda, ci să mă întorc acasă din Uganda; aș vrea să am garanția că mă întorc acasă. Cred că Dumnezeu m-a chemat din cauza împrejurărilor și că El mă va aduce înapoi acasă. Nu este un avion, un vapor sau un tren în care să am încredere, ci eu am încredere în Dumnezeu.

Lumea este într-un asemenea haos, încât poți să-ți faci planuri de călătorie într-o zi, iar în ziua următoare poți fi undeva iar granițele s-ar putea închide. Dar știi ceva? Nimic din toate acestea nu s-ar întâmpla înainte ca Dumnezeu să aibă grijă

de toată lumea și cred că El o va face din nou.

Noi nu putem lucra de teamă, dar trebuie să avem încredere în Domnul; și dacă suntem cine credem că suntem, iar El este Cine credem că este, atunci trebuie să ne comportăm ca atare.

Îmi place să spun că pentru mine este timpul să cresc mare și să încep să mă comport ca și El și să renunț să fug atunci când se întâmplă lucruri. Este timpul să ne liniștim și să spunem: „Totul este bine! Totul este sub control!” Eu am încredere în Dumnezeu.

Să ne plecăm capetele, și să ne rugăm. Doamne, Isuse, Îți mulțumim pentru privilegiul de a ne aduna împreună, Îți mulțumim, Doamne, pentru Cuvântul Tău și pentru imaginea pe care ai pictat-o pentru noi în Cuvântul Tău.

Dumnezeule, personal Îți mulțumesc pentru viața lui Avraam și pentru că ai scris totul în Biblie, astfel că pot vedea o imagine adevărată. Dacă aș pune totul în contul evreilor, nu aș înțelege cum ai putea lucra cu mine, dar Tu ai scris-o în Cartea Genezei și ne-ai arătat pașii greșiți, gândirea greșită și acțiunile greșite; și acum, Doamne, eu am mai multă încredere ca oricând că ceea ce ai făcut pentru Avraam, poți să faci și pentru mine. El este părintele credinței, iar prin credință, eu sunt o sămânță a lui Avraam; și așa cum l-ai condus pe el, mă poți conduce și pe mine.

Doamne, Îți sunt atât de mulțumitor pentru Cuvântul Tău, și Te rog, Doamne, să scoți din mine tot egoismul, toată autoconservarea, toate ideile greșite și conceptul greșit. Curăță-mă de toate acestea, Doamne, și ajută-mă să mă las în mâna Ta în orice împrejurare, să văd că în fiecare încercare sunt în mâna Ta, că în tot ce vine și în tot ce pleacă, sunt în mâna Ta. Lasă-mă să am încredere în aceasta, să rămân duhovnicesc și să văd că Tu ești în control.

Doamne, aceste vremuri sunt grele, dar Dumnezeule, vin cele mai grele vremuri. Prin toate aceste lucruri, Tu ne-ai antrenat ca să putem rezista în aceste ore de ispită și încercare și să rămânem cu Cuvântul Tău, singuri cu Cuvântul Tău, fără nici un efort omenesc, fără nici un raționament uman, fără nici o putere omenească, fără voința proprie și fără nici o autoconservare. Ajută-ne să spunem: „Doamne, am încredere în Tine!” Arată-Ți din nou puterea în Numele Tău. Te iubim Doamne, ne încredințăm în mâinile Tale, Îți mulțumim pentru ocrotirea Ta și pentru felul în care ne păzești și ai grijă de noi prin toate acestea.

Te rugăm să ne binecuvântezi în timp ce plecăm de aici, pentru că plecăm cu încrederea că, în timp ce umblăm pe acest pământ, Tu veghezi asupra noastră așa cum ai vegheat asupra lui Avraam; și fiecare pas pe care îl facem, nu se află în afara privirilor Tale, iar când va fi nevoie, vei coborî și vei muta lucrurile așa cum ai făcut pentru Avraam. Mergem înainte cu această încredere și cu această bucurie în inimile noastre, că totul este bine și că Tu împlinești Planul Tău, și noi ne apropiem repede spre linia de sosire a aceluia Plan.

Doamne, dorim să Te manifesti prin Mireasa ta în această ultimă zi, fiindcă Te rugăm în Numele lui Isus Hristos. Amin. Noi știm că Dumnezeu a avut un Plan măreț și triplu și acest triplu scop, este în totul despre întâietatea Lui într-un Om, și a obținut aceasta în Isus Hristos; și întâietatea în oamenii pe care îi primește acum. Eu spun: „Dumnezeule, ai întâietate în mine!” Dumnezeu să vă binecuvânteze!
Amin.